

MC  
110.916

*Dr. Anders*



RAKETA

6.

# A kismama

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

HC110.916



1990

Alexa Alexandra

# A kismama

Már majdnem teljesen besötétedett, mire a kocsi végre megérkezett. Theresia Mansfeld kiáltása bejárta az egész házat, de Katja Anders már rég meghallotta, hogy itt a férje. A szőke, csillogó barna szemű doktornő az ajtóhoz sietett, hogy üdvözölje őt.

Dr. Robert Andersnek meg a feleségének nem volt szükségük szavakra. Némán ölelték át egymást, azzal a bizalommal, amit csak az az érzés adhat, hogy biztosak lehetünk a másik szerelmében. Végül a férfi felkapta bőröndjét, és Katja mellett belépett a házba.

– Jaj de jó, hogy megint melletted vagyok, Katja – mondta halkan. Az asszony rámosolygott. Már kezdett látszani rajta, hogy gyermeket vár. Bár a bő ruha elrejtette, a szeme alatti sötét árnyékok és kicsit feszült arckifejezése elárulta állapotát.

A házvezetőnő, Theresia Mansfeld is előkerült, hogy köszöntse a doktort. Aggodalmaskodva faggatta, nem

éhes-e. Anders doktor mosolyogva háritotta el: – Ettem valamit útközben, Theresia de egy teát szívesen meginnék.

– Azonnal elkészítem, doktor úr. Higgye el, nagyon hiányzott!

– Így igaz – csatlakozott hozzá Katja.

– Na ne túlozzatok! Kerek négy napig voltam távol, és a kongresszus záróbankettjére már el sem mentem, csak hogy még ma este itthon lehessek.

Katja lábujjhegyre állva nyújtotta felé kissé sápadt ajkát: – Négy nap is lehet nagyon hosszú, Robert. De most már végre itt vagy.

Karonfogva léptek be a nappaliba. – A klinikán minden rendben? – érdeklődött a főorvos. – Nem nagyon szeretném, ha ma még odahívnának.

Dr. Katja Anders belgyógyász szakorvosként vezette az Erdei Klinika belgyógyászati osztályát, úgyhogy egészen pontos felvilágosítást tudott adni a férjének.

– Semmi különösebben bonyolult vagy súlyos esetünk nem volt, amíg

oda voltál, Robert. Már a telefonban is mondtam. – A férfi minden este hazatelefonált, csak hogy Katja hangját hallja és a klinika felől érdeklődjön.

– Szóval elég lesz, ha csak holnap reggel vetem bele magam a munkába? – kérdezte az orvos végső megerősítést várva, és ujjával gyengéden megsimogatta felesége haját.

– Egészen biztosan, Robert. Büttner kolléga mindent megtett, hogy tökéletesen helyettesítsen. Egyszer még engem is behívtak éjjel, mikor az egyik nőbetegnél embóliaveszélyt észleltek. Szerencsére a végén aztán minden rendben volt.

Az orvos a homlokát ráncolta: – Most már igazán nem lenne szabad éjjel bemenned a klinikára. A te helyzetekben bármelyik betegemnek teljes nyugalmat rendelnek, nálad pedig különösen óvatosnak kell lennünk. A műtéted miatt jó néhány rizikófaktor van.

– Nem ártott meg, Robert. Amíg nem voltál itthon, semmit nem akartam elhanyagolni. Normál körülmények között reméklül végigalszom az éjszakát.

– Pedig jobb, ha minél előbb megbarátkozunk a gondolattal, hogy nem tarthatod meg az osztályt, Katja!

Az asszony felcsattant: – Miért kellene már most, Robert? Én is dolgozni akarok a szülés előtti hatodik hétig, mint minden más dolgozó nő! Én is képes vagyok arra, amire mások. A körülményeim ideálisak, Theresia minden terhet levesz rólam a háztartásban.

Robert Anders kicsit gondolkodott,

mielőtt válaszolt volna. – Zürichben a kongresszuson egészen véletlenül megismerkedtem egy nagyon rokonszenves kollégával. Egy belgyógyással.

– Ki akarsz utálni?

– Dehogysis, Katja. Beszéljük meg a dolgot szakszerűen. Mint orvost szeretnélek emlékeztetni, hogy a te terhességéd távolról sem rutinügy. Az első gyerekedet elvesztetted egy baleset következtében, és a műtét után eleinte még abban sem voltam biztos, lehet-e még egyáltalán valaha gyereked. Nem gondolod, hogy mindkettőnk kötelessége a gyerekünkkal szemben, hogy minden elképzelhető óvintézkedést megtegyünk?

– Túlságosan beképzelt lennék? Ezt te se gondolod komolyan, Robert!

– Az osztályos orvos mindennapi terhelése nem csekélység, Katja. Mikor Zürichben találkoztam Uhlig kollégával, úgy éreztem, ez az Isten uja. Megengeded, hogy legalább elmeséljem, miért nincs fix állása?

– Úgyse hagysz békén, amíg mindent el nem meséltél.

– A kolléga két évig Svájcban dolgozott. Meghatározott időre szóló szerződése volt, és most lejár. Ezért keres valami érdekes munkát Németországban. Nagyon szívesen közbenjárnék az igazgatóságnál, hogy megkapja az osztályodat. Persze a te egyetértésed is szükséges.

A szőke doktornő sóhajtott: – Tényleg úgy gondolod, hogy orvosi szempontból nekem is meg a kicsinek is jobb, ha visszavonulok? Nagyon nem szívesen válok meg az osztályomtól. Én

is tudom, hogy hosszabb időt kell majd kihagynom, és később is csak fél munkaidőben dolgozhatok. Csak azt hittem, kicsit még kitolhatom. És most egyszer csak ezzel a kollégával jössz!

Kopogtak az ajtón, és megjelent Theresia Mansfeld a teával. Katja azonnal beszámolt neki is, miről beszéltek a férjével. A házvezetőnő sűrűn bólogatott, és jóságos arca sugárzott az elégedettségtől.

– Nagyon okos – kommentálta a dolgot. – Folyton aggódom, mert a doktornő túl sokat vállal. Ha lehet találni egy megbízható orvost, ez az egyetlen helyes megoldás.

Katja gondterhelten nézett maga elé: – Nahát, Theresia, hogy maga is ellenem fordul! Olyan az egész, mint egy összeesküvés!

– Nem, csak jót akarunk neked is meg a kicsinek is, Katja. Nem hiszed el?

Most már mosolyogni is tudott az asszony: – Belátom – jelentette ki határozottan. – Beszélj az igazgatósággal mindjárt holnap reggel! Különben a kolléga a végén még elvállal valami más állást, mi meg nem találunk helyettest.

Anders doktor megfogta az asszony kezét: – Megkértem Uhlig kollégát, tartsa magát készenlétben. Nagyon szívesen jönne hozzánk Bergesfeldenbe.

– Úgy látom, többé-kevésbé már le is rendeztél mindent. Az én beleegyezésemben biztos voltál, az igazgatóság pedig boldogan hallgat rád. Nekem kicsit alattomos ez az egész – mondta Katja, de a szeme közben vidáman csillogott. Kezdett megbarátkozni a

gondolattal, hogy új korszak kezdődik az életében. Nagyon jól tudta, hogy a férje aggályai nagyon is megalapozottak.

Theresia Mansfeld kiment. Ragyogó érzékkel mindig tudta, mikor van szükség rá, és mikor szeretne a házaspár inkább egyedül maradni. Robert Anders és Katja csendben üldögéltek kicsit egymás mellett.

Katja gondolatai a múltban jártak. Egy pillanatra felébredt az elveszett boldogság. Igen, dr. Michael Fehringgel harmonikus házasságban éltek, annyira örültek a gyerekeknek – és akkor az a szerencsétlen baleset mindent tönkretett. A férje meghalt anélkül, hogy visszanyerte volna az eszméletét. És a gyermeket is elvesztette. Semmije nem maradt. – Aztán a sötét fájdalom időszaka után megtörtént a csoda. Még egyszer rámosolygott a boldogság nap-sugara. A sors kiismerhetetlen, titkos útjai összehozták dr. Robert Anderszel. Újra megtanult mosolyogni, és a szeretett férfi mellett újra biztonságban érezte magát. Ma már keserűség nélkül tudott visszagondolni azokra az időkre, amelyek soha nem szabad hogy visszatérjenek.

Megérezte, hogy a férje figyel, és ránézett. Milyen boldogság, hogy tudja, Robert szereti.

– Minden rendben, Robert – szólalt meg halkán. – Ha a kolléga átveszi az osztályt, nem dolgozom tovább. Ha minden rendben lesz, és a gyerek úgy féléves lesz, majd meglátjuk, hogy esetleg dolgozhatok néhány órát.

A főorvos felállt, a felesége mellé

lépett és megcsókolta: – Köszönöm, édes. Nagy kő gurult le a szívemről. Nekem sem volt könnyű erről beszélni veled. Nem akartalak bántani.

Az asszony mély bizalommal támasztotta homlokát a karjához: – Biztos vagyok benne, hogy egészséges kisbabánk lesz, Robert. De én sem akarok semmit elmulasztani, igyekszem megtenni a magamét. Ha te jobbnak találsz, hogy kíméljem magam, megfogadom a tanácsodat.

– Holnap reggel mindent elintézek, és felhívom Uhlig doktort.

Aznap este nem beszéltek többet a dolgról, hamar felmentek a hálószobába. Katjának nehéz napja volt a klinikán, és már csak az állapota miatt is sok pihenésre volt szüksége. Robert Anders pedig a zürichi kongresszusról érkezett, és nagyon fáradt volt.

Utolsónak Theresia Mansfeld vonult vissza a szobájába, a doktorház legfelső emeletére. Anyás mosollyal a szája szögletében oltogatta el a lámpákat. Tiszta szívből állt a házaspár mellett. El sem tudott volna képzelni magának szebb feladatot, mint hogy dr. Robert Anderst és a feleségét ellássa.

\*

Reggel dr. Robert Anders és a felesége együtt ment be a klinikára. A kollégák örömmel üdvözölték a főorvost, és Veronika Baier, a titkárnő sóhajtozva vallotta be, hogy rengeteg munka vár rá! A kollégáknak is rengeteg kérdésük volt, a nővérek pedig újra megállapították, hogy a dolgok csak akkor mennek rendben, ha a főnök otthon van.

Dr. Katja Anders felment az osztályra, és megbeszélte néhány esetet az osztályos nővérrel. Aztán ellátott két infúzióra kötött beteget, és vérvételt kért egy májfunkciópróbához. Elintézte még néhány telefont, és az első, zűrös óra már el is múlt a klinikán.

Ezután a vizit következett. A segédorvos és két nővér kísérte. Az osztályos nővér hóna alatt vastag füzet, amelybe minden utasítást feljegyzett.

Már a harmadik szobában járt, amikor Anders doktornő előtt egyszer csak elsötétült a világ. Szerencsére még időben megérezte, gyorsan kifordult az ajtón, s csak kint zuhant a riadt segédorvos karjai közé.

Mire az orvosi szobában lefektették, már magához is tért. – Te jó Isten – mormolta ijedten, mikor ráébredt, mi is történt vele. – Észrevettek valamit a betegek?

– Dehogyan – nyugtatta meg a nővér. – Azt mondtam, hogy telefonhoz hívják. Még szerencse, hogy nem esett össze. Jobban van? Szólni kell a főorvos úrnak!

Katja elkecseregett képet vágott: – Attól tartok, a férjem nagyon meg fog ijedni. Nem lehetne... szóval nem is kellene megtudnia.

A segédorvos és a főnővér a fejét rázta. Katja belátta, hogy a dolgot nem lehet titokban tartani.

Megadta magát sorsának, és csendben várt, míg a főorvos fölé hajolt, gondterhelten megmérte a pulzusát, aztán a végén egész barátságosan azt mondta, hogy mára elég volt. Majd ő gondoskodik róla, hogy egy órát fekke

maradjon, aztán kocsival hazaviszi a titkárnője, Veronika Baier.

Katjának nem maradt más hátra, mint megadni magát a sorsának. Ismerte a férjét, és tudta, hogy minden utasítását az orvosi felelősségtudat diktálja. Még elmondott néhány dolgot a segédorvosnak, és átnézte vele az osztályon fekvő betegek névsorát. Még azt is megígértette a fiatal kollégával, hogy azonnal felhívja, ha valamiben nem biztos, vagy ha komplikációk lépnének fel.

Aztán otthon ágyba feküdt, az ágy mellé rakta a telefont, és megpróbálta kicsit derűsebben szemlélni a dolgokat.

Délben Anders doktor is hazajött. Együtt ebédeltek a hálószobában, mert a doktor még nem engedte felkelni Katját.

– Beszéltem délelőtt a gazdasági igazgatóval – számolt be a doktor, miközben Theresia finom salátáját eszegette. – Azonnal felvesszük Uhlig kollégát. Egy órával ezelőtt vele is tudtam beszélni. Mihelyt megérkeznek a papírjai, beléphet. Igyekszem minél jobban sürgetni a dolgot. Úgy látom, nagyon labilis a vérkeringésed.

– A ma reggeli rosszullétem olyan volt, mint egy figyelmeztetés, Robert. Holnap azért még bemehetek az osztályra? Legalább félgőzzel dolgozhatnék, amíg az új kolléga belép. Neked se lehet kifogásod. Úgysem tudok nyugton maradni, folyton a klinikai eseteim járnak a fejemben.

– Napi három órát dolgozhatsz a klinikán, többet nem engedélyezek.

Majd megkérjük a kollégákat, hogy helyettesítsenek. Úgyis csak egy-két napról van szó. A jövő héten már számítok Uhlig kollégára. Aztán majd nyugodtan betaníthatod, mielőtt átmenetileg nyugdíjba vonulsz.

– Szokatlan lesz, Robert. Egyszerre rengeteg időm lesz. Lesz időm, hogy örüljek a kicsinek.

– Hát nem ez a legszebb és a legfontosabb?

Az asszony bólintott. Arcán ábrándos kifejezés jelent meg, s ebben a pillanatban igazán gyönyörű volt. – Egy nő számára talán ez a legfontosabb a világon, Robert – suttogeta.

A férfinak nehezeére esett, hogy felálljon, és megtörje a csendes, bizalmas pillanat varázsát. De az idő észrevétlenül múlt. Bekopogott Theresia a kávéval. Az orvos gyorsan kiitta, aztán csókkal búcsúzott Katjától.

Szólítja a kötelesség. Még jó, hogy egy ideje abbahagyta az otthoni rendelést. Az Erdei Klinika főorvosi állásának kötelezettségei bőven kitöltötték a napot, és még éjszaka is sokszor volt rá szükség.

Az orvos nem panaszkodott, hogy sok a munka és a felelősség. Ez a hivatása, ezt választotta már kisfiú korában.

Katja szeretettel nézett utána, mikor kilépett a szobából.

\*

Dr. Viktor Uhlig szerdán érkezett meg a klinikára. Telefonon már mindent megbeszéltek. A főorvos személyes ajánlása feleslegessé tette a bemutatkozást.

A harmincas éveiben járó belgyógyász kocsival érkezett, és mindenét magával hozta. Úgy beszéltek meg, hogy a klinika szállásán kap egy kétszobás lakást.

A klinika parkolójában az orvos leállította a motort, és egy darabig nézette az impozáns épülettömböt. Úgy látszik, a főorvos ígéretei nem voltak túlzóak. Valóban modern kórház várja. Anders doktor arról is biztosította, hogy minden modern technikai felszerelést megkap.

A bejáratnál a portás azt mondta, hogy éppen ebédidő van, és nem lesz könnyű valakit találni, de azért odaadta a lakása kulcsait: – A ház mindjárt ott van, doktor úr – mutatott a világosra festett melléképületre.

Viktor Uhlig megköszönte, és az otthonhoz hajtott. Kezében két bőrönddel lépett be az épületbe, beszállt a liftbe, és azonnal felment a negyedik emeletre. Az ajtaját is könnyen megtalálta, mert már kiakasztották a névtábláját.

Éppen bedugta a kulcsot a zárba, mikor könnyű lépéseket hallott a háta mögött. Megörült, hogy végre találkozhat valakivel, s gyorsan visszafordult. Nádszálkarcsú nővér állt előtte. Világos szemével barátságosan méregette. A nő csinos volt, sőt nagyon csinos.

– Segíthetek valamiben, Uhlig doktor? – szólította meg. – Éva nővér vagyok, odaát dolgozom a műtőben, a lakásom meg pont itt szemben van.

– Örülök, hogy találkoztunk. Szemmel láthatólag itt kitört az általános déli nyugalom, Éva nővér.

Éva vállat vont: – Még tíz perccel ezelőtt is mind a két kezünk tele volt munkával a műtőben. Olyan fáradt vagyok, hogy már az étkezébe se mentem le.

– Én sem ettem semmit útközben. Mit gondol, ne pótoljuk be együtt, Éva nővér? Vagy talán az étkezde is Csipkerózsikaálmomba merült? Végszükségben bemehetnénk a városba, biztos találunk egy nyitva tartó éttermet.

Éva elmosolyodott: – Nálunk mindig nyitva van az étkező. Ez az egyetlen vigaszunk, ha túl hosszú a szolgálat.

– Jó hír, Éva nővér. Velem tart? Nem egészséges, ha nem eszik. Orvosi szempontból is megfontolásra ajánlom.

A csinos műtősnő egyetértett. Az új belgyógyász főorvos az első pillantásra rokonszenves volt neki. Megvárta, míg berakja a bőröndjeit a kis lakásba, és kicsit körülnéz.

– Nagyon rendes szállás – szólalt meg a férfi, mikor már lefelé mentek a liftben. – Nem is hittem volna, hogy ilyen kényelmes lesz. Svájcban csak egy bútorozott szobát béreltem nem messze a kórháztól. Lakályos volt, de kicsit ódivatú. Még külön fürdőszobám se volt.

– Hallottam, hogy Svájcban dolgozott a doktor úr. – Éva mutatta az utat az étkező felé, és közben elmagyarázta az önkiszolgáló rendszert, és néhány ötletet is adott, milyen ételeket válaszson.

Nem sokkal később az ablak mellett ültek az egyik asztalnál, ahonnan szép kilátás nyílt az erdős vidékre. Uhlig doktor fáradhatatlanul kérdezett, Éva



nővér pedig igyekezett legalább nagy vonalakban megismertetni az Erdei Klinika működésével.

– A főnököt már ismeri, ugye?

– Igen, Zürichben ismerkedtünk meg egy kongresszuson. Tudom, hogy azért kell átvennem a belgyógyászatot, mert a főorvosnő gyereket vár. De ezzel ki is merült minden tudásom.

Éva nővér elmondott néhány dolgot a klinikáról. Uhlig doktor megtudta, hogy Robert Anders csak rövid ideje főorvos, és hogy előtte a híres Thorsten professzor volt az igazgató. A professzor nehéz műtéten esett át, és utána elhatározta, hogy visszavonul a magánéletbe, és csak a tudományos munkának szenteli magát. Anders doktor némi habozás után vállalta el a megbízatást, hogy a professzor utóda legyen. Az ápolószemélyzetet Hanna főnővér irányítja bölcsen és néha kicsit utálatosan. A főorvos legjobb barátja, Herbert Hansen a nőgyógyászati osztály főorvosa, a legjobb sebészt Jürgen Büttnernek hívják, és szinte zseniális a szakmájában.

– Látom, nagy hódolója a kollégának – csipkelődött Uhlig doktor.

Éva tiltakozón hártotta el: – Csak a képességeinek, doktor úr. Egyébként nem tartozom azok közé a hölgyek közé, akik hagyták, hogy elcsavarja a fejüket. Arról híres, hogy folyton beleszeret valakibe, de a házasságra még senki nem volt képes rávenni.

– Egyszer majd ő is áldozatul esik. Állítólag előbb-utóbb minden férfi így jár.

Éva lesütötte a szemét, és csak rövid

szünet után folytatta a bemutatást. Nem beszélt minden orvosról, de különösen melegen és tisztelettel említette meg dr. Doris von Ringsdorffot – akit mindenki Grófnőnek hívott –, a klinika aneszteziológusát.

– Ha a főnöknek különösen nehéz műtétje van, a Grófnő okvetlenül ott kell hogy legyen.

– Hogyhogy a Grófnő? – kérdezte Uhlig doktor kíváncsian.

– A lánykori neve valamilyen grófnő volt, már elfelejtettem, mi. Mindenesetre tényleg grófnő, és nem sértődik meg, hogy így hívják.

– A férje is orvos?

– Nem, jogász. Állítólag nagyon jól sikerült házasság, csak gyerekük nem lehetett. Ezért is tért vissza a Grófnő a hivatásához.

– Szóval ő már foglalt? – tréfálkózott a belgyógyász.

– A Grófnő igen. De Wilke doktor-nőnél se lenne túl sok esélye. Ő a gyerekorvosunk, és mindenki szereti. Nagyon modern nő, kicsit emancipált, rokonszenves és nagyon csinos.

– Egész kíváncsivá tesz, Éva nővér.

Beszélgetés közben észre sem vették, hogy múlik az idő. Éva még kávéhozott magának és Uhlig doktornak, aztán otthagyták az étkezdét.

– Hajlandó lenne kerülni egy kicsit a kocsimhoz, hogy a másik bőrröndömet is elhozzam? – kérdezte az orvos.

Évának nem volt kifogása, szívesen elkísérte. A doktor még két csomagot előszedett, Éva pedig egy bőrtáskát meg a kabátját kapta fel.

– Sok szerencsét kívánok az újra-

kezdéshez, doktor úr – búcsúzkodott már az aprócska előszobában, ahol a négy csomag reménytelenül elzárta az utat.

– Köszönöm, Éva nővér. Gondolja, hogy délután találkozom a főnökkel? Vagy nincs szolgálatban?

– Hogy képzeled?! A főnök mindig itt van. Legjobb, ha bemegy Baier kisasszonyhoz a titkárságra. Háromtól megint nagyüzem van.

– Annál jobb. Szeretnék még ma kicsit megismerkedni az osztályommal, akkor holnap már könnyebb lesz.

Éva biccentett, aztán átment a saját lakásába.

Dr. Viktor Uhlig egy pillanatra megállt. Jólesett a beszélgetés az értelmes műtősnővel. Úgy vélte értékes információkat is szerzett tőle. A közös ebéd után már nem érezte magát olyan idegennek az Erdei Klinikán, s ez nagyon kellemes volt.

Viktor Uhlig odébb tette a bőröndöket, hogy be tudjon lépni a tágas nappaliba. Csak most jutott eszébe, hogy körülnézzen új lakásában. A hálószoba kicsi, az ágy mellett az elmaradhatatlan telefon. A fürdőszoba meglepően nagy, és szinte elegánsnak bizonyult. Jól el lehet itt lenni, ha tetszik a munka a klinikán, s erre garanciát látott a főorvos személyében. A két férfi első pillantásra rokonszenves volt egymásnak.

Uhlig doktor megállapította, hogy még van egy kis ideje a berendezkedésre. Néhány nap múlva megérkezik a láda a könyveivel, amit vasúton adott fel. A könyvei nélkül úgyis csak félelmeinek érzi magát.

Nem is sejtette, hogy a túloldali lakásban Éva nővér elgondolkozva bámul ki az ablakon. Önmagán csodálkozott. Nem az ő stílusa, így kiadni magát egy idegen előtt, de dr. Viktor Uhlig annyira más volt, mint a többi férfi, akikkel eddig találkozott. Sugárzik belőle a nyugalom és a megbízhatóság. Humoros, de ugyanakkor melegsívű és őszinte. Éva észre sem vette, hogy mosolyog. Az új főorvos szakmailag is biztosan kiváló.

Eszébe jutott első nagy szerelme, amely keserves csalódással végződött. Dr. Jürgen Haffling is orvos volt, sebész. Tökéletesen megbízott benne, és későn jött rá, hogy a férfinak csak a pénze kellett. Az ő pénzéből akart rendelőt nyitni magának, mert neki nem volt elég. Mikor aztán a férfi kezdte úgy érezni, komoly esélye lehet, hogy a balesetben elhunyt főorvos örökébe lépjen, egyszerűen faképnél hagyta, és Katja Fehring után kezdett járni – még akkor régen, ott az Eiffel-klinikán. Mikor aztán Katja úgy döntött, hogy bezárja a klinikát, a doktor szeretett volna visszatérni elhagyott menyasszonyához, hogy mégiscsak megmentse valahogy magának a rendelőt. Éva azonban már kigyógyult, s úgy érezte, egy életre elment a kedve a férfiaktól. Hálát adott az égnek, hogy Katja Fehring ellenállt Haffling főorvos úr hódító bájainak. Éva nővér kidobta a gátlástalan hozományvadászt. A vagyona kezdte gyanakvóvá tenni. Úgy döntött, hogy a jövőben csak a munkájának és az emberek szolgálatának él. Szerette a hivatását, és

boldoggá tette, hogy műtősnővér lehet. Amikor Katja Fehring férjhez ment a főorvoshoz, Anders doktorhoz, boldogan követte az Erdei Klinikára. A munka, amit itt talált, teljesen kielégítette.

Miért jut az egész éppen ma eszébe, hogy együtt ebédelt az új főorvossal az étkezdében, és összevissza beszélt neki mindenfélét a klinikáról?

Éva kinevette magát. Micsoda számárság, hogy itt ácsorog az ablaknál, és ábrándozik! Uhlig doktor a belgyógyászatot veszi át, és szolgálatban soha nem fognak összekerülni.

Végre levette fejről a fehér fityulát, levetkőzött, és beállt a zuhany alá, hogy kicsit felfrissítse magát. Utána végigdőlt az ágyon, és lehunyta a szemét. Félálomban az új főorvost látta maga előtt. Magával vitte jólelkű mosolyát az álomba, amelyből csak fél ötkor riadt fel, mikor megszólalt mellette az ébresztőóra. Sóhajtvá tápáskodott fel, nyújtózott egy kicsit, aztán felöltözött. Pontban ötkor újra szolgálatba kell állnia a műtőben.

\*

Dr. Viktor Uhlig is a csinos műtősnő gondolkozott, aki olyan készségesen beavatta a klinika szokásaiba. Még aznap délután felkereste a főorvost, Anders doktort. A gazdasági igazgatónál is bemutatkozott, és aláírta a szerződését. Mindenütt szívélyesen fogadták.

Hanna főnővér néhány nővért is bemutatott, ő pedig nem említette, hogy egyiküket már ismeri. Éva most nem is volt ott, s ezt egy kicsit sajnálta.

A belgyógyászaton dr. Katja Andersszel találkozott, aki már várta. A szőke kolegina a kezét nyújtotta: – Isten hozta, kolléga. Nagyon örülök, hogy felvált. Most már én is érzem, hogy nem bírom a munkát.

Viktor Uhlig meghajtotta magát, aztán megkérte, számoljon be röviden a komolyabb esetekről. A lelkiismeretes doktornő alaposan felkészült. Röviden, de alaposan beszámolt mindenről.

– Legjobb lesz, ha holnap reggel együtt vizitelünk – mondta végül. – Bemutatom a betegeknek, én pedig elbúcsúszom.

– Nem maradna még néhány napig az osztályon, kolegina? Biztosan szükségem lesz még a segítségére.

– A férjem azt akarja, hogy otthon maradjak. De van telefon. Nagyon szívesen állok rendelkezésére bármilyen információval. De a segédorvosunk is mindent kitűnően tud. Biztosan boldogulnak majd. Ha az embert bedobják a mély vízbe, nem tehet mást, mint úszik.

– Problémái vannak a terhességével? – érdeklődött a kolléga tisztán szakmai szempontból.

– Kicsit komplikált, mert volt egy műtétem. Az első gyerekemet autóbalesetben vesztettem el.

– Akkor tényleg minden kockázatot kerülni kell. Majd igyekszem minél kevesebbet háborgatni a kérdéseimmel.

Katja elnevette magát: – A kérdések biztos nem ártnak, kolléga. Sőt, nem szeretném teljesen kivonni magam, amíg segíthetek valamiben. A betegek

majd fokozatosan úgyis kicserélődnek, és akkor már úgysem fogok tudni semmit.

Uhlig doktor belemélyedt a kórlapokba, és alaposan átnézte az összes esetet. Katja magára hagyta, és két betege után nézett. Aggasztotta az állapotuk.

Estefelé elköszönt Uhlig doktortól, és meghívta a következő hétvégére: – Majd még pontosítjuk a dolgot, doktor úr, persze a szolgálattól is függ. Számíthatunk rá, hogy meglátogat bennünket?

– Örömmel, doktornő. Igazán meglepően szívélyesen fogadtak itt.

– Bergesfelden kisváros. Az emberek jobban összetartanak. Mindenki ismeri egymást. Ha Hansen doktor nem lesz ügyeletes, vele meg a feleségével is találkozhat nálunk.

– Hansen... a nőgyógyász, ugye?

– Igen, és a legjobb barátunk. Remélem, később majd gyakran megfordul a házukban, kedves kolléga – tette hozzá Katja. – Így legalább nem veszteném el teljesen a kapcsolatot a munkámmal.

Uhlig doktor megígérte, hogy minden tőle telhetőt megtesz. Tetszett neki, hogy az emberek a magánéletben is érintkeznek egymással. Elsősorban annak örült, hogy a főorvossal elbeszélgethet, mert kellemes emlékeket őrzött zürichi találkozásukról.

Mihelyt Katja Anders elment, magához kérte az osztályos nővért, és a segítségével még egyszer átnézte az összes esetet.

Csak este tízkor ment le az étkezdé-

be. Rendelt magának egy hidegtálat. Meglepetten kapta fel a fejét, amikor egyszer csak Éva nővér lépett be egy orvos társaságában. Nem számított rá, hogy ilyen későn még találkozik vele. Éva kísézője dr. Büttner volt, a sebész. Viktor Uhlig felállt, és a két férfi barátságosan üdvözölte egymást,

– Mindjárt első este bekerült a húsdarálóba? – tréfálkozott Büttner. – A szolgálata csak holnap kezdődik.

– Meg akartam ismerni az osztályt. Könnyebb lesz így kezdeni holnap reggel. De hát maga is itt van, dr. Büttner!

– Nálunk a múltóban ez néha sajnos elkerülhetetlen. Ma is megvolt a rutín-baleset az esti csúcsforgalomban. Egy fiatalember, bonyolult térdtöréssel. Éva nővér mesélhetne róla. Aprólékos munka volt, és ráadásul nem is vagyok biztos benne, hogy a beteg valaha még járni fog. Az ilyesmi mindig sokáig tart.

Éva bólintott: – Nehéz műtét volt. Magát is csodáltam, Büttner doktor úr, meg a főnököt is. Vannak műtétek, amiknek semmi közük a nagy „élet-halál” drámához, és mégis nagyon nehezek. Egy ilyen súlyosan sérült ízületet újra használhatóvá tenni! A beteg soha nem fogja megtudni, milyen nehéz dolguk volt az orvosoknak. Talán még morogni is fog, hogy egy kicsit biceg, és időváltozásokor fáj a térd.

– Hát nem bölcs nő a mi Évánk? – kérdezte Jürgen Büttner tréfásan. – Igazán kitűnő mütösnővérünk van. Na persze Éván kívül vannak még néhányan, de ő a legmegbízhatóbb és a legjobb. Tiszta szerencse, hogy Anders kollegina idehozta nekünk Évát.

Uhlig doktor kérdezett valamit, és újabb részleteket ismert meg. Éva legnagyobb sajnálatára sem tudta megakadályozni Büttner doktort, hogy az ő vagyoni helyzetéről is szót ejtsen.

– A mi műtősnővérünknek tulajdonképpen semmi szüksége nincs rá, hogy szerény fizetésért itt dolgozzon. Több gyára van, és a kisujját se kéne megmozdítania, hogy egy elegáns házat rendezzen be magának. Egészen pontosan szólva dúsgazdag, csak nem látszik meg rajta, és időnként alapítványt tesz jótékony célokra.

Éva elpirult: – Nem tehetek róla, hogy a nagyszüleim és a szüleim sikeresek voltak. Tulajdonképpen kellemetlen ez a sok pénz. Mások forgatják helyettem, és én nem törődöm a gyárakkal. Sajnálom, hogy egyáltalán megtudták.

Büttner doktor felemelte a poharát, amelyben csak ásványvíz volt: – Mi azért szeretjük, Éva nővér – mondta nevetve.

Viktor Uhlig csodálkozva rázta meg a fejét: – Nem mindennapi nő maga, Éva nővér. Az ember már az első nap a legmeglepőbb dolgokat tudja meg magáról.

Csak fél tizenkettőkor léptek ki az étkezőből. Éjfélkor úgyis bezárnak, csak az autómatakból lehet kávét, teát, kakaót és más italokat kapni. Egy másik automata kekszet és szendvicset biztosított. Reggel hattól aztán megint van reggeli, és működik a konyha.

Büttner doktor beszállt a sportkocsijába, a szükségesnél kicsit erősebben bögte a motort, kicsit túl sok gázt adott, és kilőtt a parkolóból.

– Szemmel láthatólag magának akar imponálni – állapította meg szórakozottan Uhlig doktor. – De azért helyes fiú.

– És kitűnő sebész – tette hozzá Éva.

– Ezt mintha már mondta volna!

– Lehet. De attól még igaz.

Egymás mellett léptek be a szállásra, és együtt mentek fel a liften. Csak Éva ajtaja előtt búcsúztak el. Uhlig doktor megfogta a lány kezét.

– Nagyon köszönöm a kedves bevezetést, Éva. Egy kicsit már kiismerem magam. Remélem, a jövőben is gyakran fogunk találkozni. Én sajnos belgyógyász vagyok, nem sebész, úgyhogy aligha lesz alkalmam magával dolgozni.

– Lévén, hogy ugyanazon az emeleten lakunk, biztosan találkozni fogunk, Uhlig doktor. Ha hiányzik valami a lakásából, szóljon nyugodtan! Talán segíthetek.

– Köszönöm szépen, Éva nővér. Igazán, nagyon sokat segített. – Ránézett a lányra, egy pillanatig habozott, aztán egy pillanatra szájához emelte a kezét. – Jó éjszakát, Éva – búcsúzkodott.

Éva hirtelen megfordult, és felrántotta az ajtaját. A doktor még álldogált kicsit a folyosón, mielőtt belépett volna a lakásába.

Már éppen le akart feküdni, mikor észrevette, hogy az éjjeliszekrényen nem ég a lámpája. Alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne kopogjon be miatta Évához. Hát nem azt mondta, hogy számíthat a segítségére?

Persze lámpa nélkül is meglesz valahogy. Bebújt a paplan alá, és tarkóján összekulcsolta a kezét. Azzal a szilárd elhatározással aludt el, hogy semmiképp sem engedi át a bájos nővért Büttner doktornak. Még eszébe sem jutott, hogy netán szerelmes. Még semmi mást nem érzett, mint az első találkozás varázsát.

\*

Katja Anders nyugodtan otthon maradt. Uhlig doktor meglepően gyorsan és biztosan dolgozta bele magát az osztály életébe. Néhány napon belül már kifogástalanul látta el a munkáját. Az első két hét elmúltával már alig-alig fordult kérdésekkel Katjához.

Uhlig doktor nagyon hamar beilleszkedett az Erdei Klinika csapatába. Nemcsak a főorvos hívta meg, hanem Hansen doktor és a többi orvos is.

Véletlenül vagy sem – meglehetősen gyakran találkozott Éva nővérrrel. Mindig eszébe jutott valami, amit elkérhetne vagy amit megkérdezhetne. Évától mindig kapott jó tanácsot. Szerzett akasztókat a fürdőszobájába, meg egy új lámpát. Tanácsot adott a mosáshoz, és ellátta ötletekkel a házirenddel kapcsolatban. Amikor megérkezett a láda a könyveivel, valahonnan szerszámokat varázsolt elő, hogy ki tudja nyitni, és baráttal segített a könyvtár elrendezésében. Orvosi szakkönyvek mellett sok szépirodalmi remekmű is volt a könyvek között. Éva kölcsönkért néhányat, és cserébe a saját könyvtárából ajánlott fel olvasnivalót.

Az orvos és a nővér között mégis

megmaradt egy bizonyos távolság. Éva akarta így. Félt. Félt a szerelemtől, de az újabb csalódástól is. Elsősorban az zavarta, hogy a férfi tudja róla, milyen gazdag. Akkor is a pénz rontott el mindent. Évának semmit nem számított az ölébe hullott hatalmas örökség.

Szívesen beszélgetett Uhlig doktorral, de makacsul nemet mondott, ahányszor csak a férfi megpróbálta vacsorára hívni a városba, vagy színházba Tübingenbe. Megmaradtak a véletlen találkozásoknál, és a lány néha-néha meghívta egy csésze kávéra a szobájába. Ilyenkor az orvos megcsodálhatta értékes képeit, márkás porcelánjait és antik bútorait, amelyekkel lakását berendezte. Az egészséget a hagyomány feltűnés nélküli, patinás bája lengte körül, amelyért mindig is irigyelték a régi családokat. Éva valóban nem volt hétköznapi teremtmény, de dr. Viktor Uhlig számára elérhetetlen maradt, mert elérhetetlen akart maradni.

\*

A kis Dagmar Wolfertet egy forró, zivataros délutánon szállították be a belgyógyászatra. Uhlig doktor volt az ügyeletes, ő vette át a házi orvos jelentését.

Dagmarnak veleszületett szívproblémája volt. Eredetileg úgy volt, hogy kilenc-tíz éves korában majd megoperálják, de állapota egyszer csak súlyosbodni kezdett, sőt életveszélyessé vált.

Uhlig doktor a gyermekorvost, dr. Angela Wilkét is lehívta. A kis Dagmar Wolfertet végül egy egyággyas kis szobában helyezték el, és rákapcsolták a monitorra.

A belgyógyászt nagyon aggasztotta a gyerek állapota. Az anya a félelemtől tágranyílt szemmel állt ott. Uhlig doktor csak jó másfél óra múltán tudott végre nyugodtan beszélni vele a gyerek állapotáról. Akkor tudta meg az eset tragikus mellékkörülményeit is.

– Kezelték már a kislányt az Erdei Klinikán? – kérdezte az orvos, mikor az orvosi szobában leült Isa Wolferttel szemben.

– Nem, mert eddig Hamburgban laktunk. Dagmar is ott született. Ott állapították meg először a szívhibáját. De azt mondták, nincs semmi veszély, és a műtét is rutinügy, manapság százával műtik így a gyerekeket.

– A kolléga, aki beutalta Dagmart, már régebben megfigyelés alatt tartotta?

– Nem, csak akkor hívtuk ki, amikor észrevettük, hogy a kicsi gyakran ijesztenően elkékül, nem kap levegőt, sőt egyszer-egyszer még az eszméletét is elvesztette. Nekem... nekem meg a férjemnek szörnyű csapás. Nem is tudom, mi lesz.

– Megteszünk minden lehetőséget, Wolfertné. Ma már rendelkezésre állnak a technika eszközei, hogy pótoljuk az oxigént a vérben. Most először gyors segítség kell. Nem kell mondom, hogy a kislánya életveszélyben van.

Isa Wolfert a könnyeivel küszködött: – Igen, tudom, doktor úr. A férjemet is felhívtam az üzemben. Olyan hirtelen jött az egész. Rettenetes sokk a férjemnek. Magánkívül volt, mikor megmondtam neki.

– Nem tud idejönni, hogy hazavigye? A férjével is szeretnék néhány szót beszélni. Nem szabad magunkat áztatnunk, de arra sincs semmi ok, hogy feladjuk a reményt.

A fiatalasszony a fejét rázta: – A férjem béna, doktor úr. Balesete volt.

– Nagyon sajnálom. Közlekedési baleset volt?

– Nem. Hídépítő mérnök, és két évvel ezelőtt lezuhant az állványról. A Weser egyik hídját javították. Nem is szeretek visszagondolni rá. Egy klinikára vitték Brémába. Először úgy nézett ki, nem éli túl az esést, aztán több komplikált műtét után elkezdett javulni az állapota. Csak a lába maradt béna, pedig az orvosok szerint nincs rá semmi magyarázat. Mikor már jobban volt, egy rehabilitációs központban kezeltették Heidelbergben. Mindent megpróbáltak, de nem tudott lábra állni, és a mai napig sem tud. Tolószékre van kárhoztatva, még autót sem tud vezetni. De most legalább megint dolgozhat a cége tervezőirodájában, különben nem bírná elviselni. Mindennap érte jön a cég sofőrje, és délután hazahozzák. Tudja, én nem értek sokat az orvostudományhoz, de azt hiszem, ennek az érthetetlen bénulásnak valami lelki oka van. Senki nem győz meg az ellenkezőjéről. A férjem elvesztette az életkedvét, és nekem talán éppen ez a legrosszabb. És most Dagmar. Ez már tényleg túl sok.

Uhlig doktor barátságosan nézett rá: – Igen, túl sok terhet cipel, Wolfertné. Megígérem magának, hogy mindent megpróbálunk, hogy Dagmaron segít-

sünk. Még ma este megvizsgálja a főorvos úr is.

Isa Wolfert azonban teljesen összeomlott. Szeretne éjszaka a gyerek mellett maradni, de haza kell menjen, mert a férje nem boldogul a segítsége nélkül. Kapkodva elbúcsúzott hát Uhlig doktortól, aki maga is érezte, mennyire nem sikerült az asszonyt megvigasztalnia.

A folyosón aztán a szerencsétlen asszonyra teljes súlyával rászakadt az elkeseredés. Megállt az ajtó előtt, amely mögött kislánya feküdt, és feltartóztatlanul kitört belőle a zokogás. A véletlenül arra járó Éva nővér vette észre, átkarolta, és egy székhez vezette.

– Hozok egy csésze teát – mondta együttérzően, miután megértette, hogy a gyermekéért érzett aggodalom fosztotta meg Isa Wolfertet maradék tartásától.

Mikor visszajött a gőzölgő teáscsészével, Isa Wolfert megragadta a kezét: – Maradjon még egy kicsit, nővér – könyörgött. – Az orvossal nem tudtam beszélni. Magának olyan jószágos szemee van!

Éva éppen nem volt ügyeletes, leült hát a másik székre. Miközben Isa Wolfert részletesen elmesélte neki mindazt, amit már Uhlig doktornak is elmondott, Éva a kényelmes beszélgetősarkot díszítő, ápolt növényeket nézegette.

– Az embernek már nincs bizalma az orvosokban. Ugye megért, nővér? – fejezte be Isa Wolfert a történetet. – A férjemnél nem tudnak rájönni, miért nem tud járni, és szemmel láthatólag

Dagmarnál is nagyot tévedtek. Szó sem volt róla, hogy veszélyben lenne. Csak azt mondták, hogy nem szabad fizikailag túleröltetni magát, és elég, ha évente egyszer elvisszük a kontrollvizgálatra. És most itt fekszik és a halállal küszködik. – Kezébe temette könnyes arcát.

Éva gyengéden megsimogatta az asszony karját: – Ne veszítse el a bátorságát, Wolfertné! – suttogetta. – A helyzet most tényleg nagyon rossz, de higgye el, nagy szerencse, hogy Dagmar az Erdei Klinikára került. Én csak műtősnő vagyok, és nem régen dolgozom itt, de azért bátran merek ítéletet mondani. A főnök, Anders doktor nemcsak Bergesfeldenben, de mindenhol közismert, kiváló sebész és nőgyógyász. Boldogultabb műtétekre messziről jönnek hozzánk a betegek. És Uhlig doktor egészen kiváló belgyógyász. Ő vigyáz most a kislányára. Tudja, hogy korábban két évig Svájcban dolgozott egy speciális klinikán? Mindent tud a szívbetegekről, és ismeri a tudomány legeslegújabb vívmányait is. Biztos lehet benne, hogy a kis Dagmaron is segíteni fog. Mondja meg ezt a férjének is!

– Nekem is tetszett Uhlig doktor. Nagyon türelmes volt hozzám – válaszolta Isa Wolfert.

– Igen, mindannyian nagyon tiszteljük – jelentette ki Éva. – Én is ismerem egy kicsit. Uhlig doktor nagyon komolyan veszi az orvosi hivatást. Minden beteg egyaránt fontos neki. Úgy fog küzdeni Dagmar egészségéért, mintha a saját gyereke lenne. Ha a betegekről van szó, soha nem gondol magára vagy



a munkaidőre. Nagyon is el tudom képzelni, hogy ma éjjel Dagmar mellett marad.

Éva nővér észere sem vette, hogy szavait a Viktor Uhlig iránt érzett személyes rokonszenve diktálja. A hangja meggyőzően és melegen csengett, és őszintén hitte is, amit az elkeseredett anyának mondott, ezért tudott olyan szívhezszóló lenni.

– A főorvos tényleg hajlandó feláldozni az éjszakai nyugalmaért Dagmar kedvéért? – kérdezte az asszony.

– Nem először, Wolfertné. A főorvosunk át fogja venni az esetet. Nyugodtan hazamehet, hogy ellássa a férjét. Ha akar, telefonáljon ide később, biztosan kap felvilágosítást.

Isa Wolfert könnyei elapadtak. Előhúzta a zsebkendőjét: – Nagyon köszönöm, nővér – mondta halkán. – Butaság, hogy ennyire elkeseredtem. Dagmar az egyetlen gyerekünk. Annyira szeretjük... – kiitta a teáját, és szemmel láthatólag kicsit visszanyerte lelki egyensúlyát.

Még tíz percig üldögélt így, aztán Isa Wolfert felállt. Még be akart kukkantani a kislányhoz, aztán sietett haza.

Éva kicsit zavartan maradt ott a székén ülve. A szíve hevesen vert. Most fogta csak fel, mi mindent mesélt itt Uhlig doktorról. És ha a gyereket mégsem sikerül megmenteni?

Nem is akart rágondolni. Teljesen megbízott az orvos tudásában. Vagy sikerül stabilizálni a kislány állapotát, vagy a műtét mellett fognak dönteni.

Akkor riadt fel gondolataiból, mikor

Uhlig doktor kilépett Dagmar szobájából. Érezte, hogy arca lángban ég.

– Jé, itt van az osztályomon? – csodálkozott a férfi, s a kezét nyújtotta. – Velem akart beszélni? Nagyon késő van.

– Véletlenül jártam erre, el kellett hoznom valamit az egyik kollégánóm-tól. Így találkoztam Wolfertnével, és megpróbáltam kicsit megvigasztalni.

Az orvos kifejezéstelen arca elkomorodott: – Nagyon rosszul van a kicsi. Mindenesetre itt maradok. Wolfertné haza kell hogy menjen, mert a férje mozgássérült, és el kell látnia.

– Tudom, doktor úr. Wolfertné mindent elmesélt. Remélhetőleg meggyógyul a kislány.

Az orvos ránézett: – Mindig azt akarjuk, hogy a beteg meggyógyuljon, Éva nővér, csak néha sajnos meg van kötve a kezünk. Nem kell mondanom, hogy mindent meg fogok tenni, ami tőlem telik.

A lány viszonzta a pillantását, s közben egyre növekvő zavarával küszködött. Semmi válasz nem jutott eszébe.

– Mennem kell, Éva – szólalt meg végre a férfi.

Nem sokkal később Éva belépett a lakásába, és igyekezett nem gondolni többé a beteg gyerekekre, de akarata ellenére gondolatai újra meg újra visszatértek Uhlig doktorhoz és a súlyos esethez. Tisztán látta maga előtt a belgyógyászt, ahogy a kis beteg ágya fölé hajol.

\*

Daniel Wolfertnek sokáig kellett várnia, míg végre hazaért a felesége. Sápadtan, izgatottan és teljesen kimerül-

ten lépett be. A mérnök a tolószékében ült, ujjai görcsösen markolták a szék karfáját.

– Mi hír van, Isa? – kérdezte izgatottan. – Nem bírom tovább... ezt a szörnyű félelmet...

– Dagmar jó kezekben van, Daniel. Valószínűleg egész éjjel mellette marad az orvos. Alaposan megbeszéltem mindent egy nővérrel. Először teljesen elkeseredtem, de most már bízom az orvosokban. Úgy látom, az Erdei Klinika nagyon rendes hely. Késő este van, és a főorvos mégis még ma este meg fogja vizsgálni Dagmart.

– Az orvosok semmit se érnek – mordult fel Daniel Wolfert. – Velem sem tudtak semmit kezdeni, Dagmarnál meg látod, hogy teljesen hibás volt a diagnózis. Pedig az Hamburgban volt, egy nagyvárosban, ahol a legjobb specialistákhoz lehet fordulni. Nem hinném, hogy pont itt Bergesfeldenben történnének csodák.

– Ha csodák nem is történnek, de mindent meg fognak tenni, Daniel. Dagmar nyugodtan fekszik az ágyban. Téged is puszil. Olyan jó és okos, pedig még csak négyéves! Egészen meglepett.

– Egyszerűen nincs már ereje, hogy védekezzen, Isa. El fogjuk veszíteni a gyereket. Talán még lenne valami lehetőség, ha elvitetnénk Dagmart egy szívklínikára. Ilyen helyeken már a legmerészebb műtéteket is meg tudják csinálni. Nem engedem, hogy ezek a falusi suszterek hozzányúljanak a gyerekemhez! Szó se lehet róla!

Isa megfogta a férje görcsösen össze-

szorított kezét: – Műtétről még szó sem volt. Attól félek, hogy Dagmart nem lehetne szállítani.

A férfi vállat vont: – Akkor még rosszabb a helyzet. Emlékszel, mit csináltak velem? A doktor urak egyfolytában azt mondogatták, hogy semmi szervi bajom nincs, és most már igazán hamarosan megszűnik ez az átkozott bénulás. Csak egy kis türelem, masszázs, fürdő stb. stb... És mi lett belőle? Nyomorék vagyok, és életem végéig ebben a székben fogok ülni. Ahelyett, hogy hidakat építenék, ami a mesterségem, egy íróasztal mellett kuporgok, és számlákat ellenőrzök meg rajzokat csinosítgatok. Az igazi munkára nem vagyok alkalmas. Ha szerencsém van, később majd egyszer fényképen meg nézhetem a hidakat, amiket építettem. Az orvosok meg füttyülnek rá, hogy nekem ez mit jelent.

Isa félénken megcsókolta a férjét: – Talán egyszer majdcsak rendbe jössz, Daniel.

– Ne légy már ilyen kétségbeejtően naiv, Iza! Jobb, ha nem táplálunk hiú reményeket. Csak kuruzslók vannak, igazi orvosok nincsenek. Még az a híres amerikai professzor se tudott semmit mondani, akit Brémában elhívtattak hozzám. Fogadni mernék, hogy eltoltak valamit, de persze nem akarják beismerni. Az orvosok ilyenkor mindig összetartanak. Attól tartok, Dagmarral ugyanaz fog történni, ami velem. Majd valami komplikációról fognak fecsegni, amit nem lehetett előre látni, de hát mit segít az rajtunk? – szorította össze az öklét. – Vissza akarom kapni a

gyerekeket – nyögött fel. – Nem lett volna szabad megengedned, hogy bevigyék a klinikára.

– Itthon Dagmar meghalt volna, Daniel. Nem volt más lehetőség, hogy megmentsük.

– Nem tudtátok volna inkább Tübingenbe vinni az Egyetemi Klinikára?

– Nem, túl messze lett volna. Már az Erdei Klinikára is éppen elég veszélyes volt a szállítás. Most oxigént kap, és gyógyszerekkel próbálják könnyíteni a szívműködését. Többet én sem tudok.

– Nem neked teszek szemrehányást, csak az orvosoknak. Legalább próbáljuk meg valami jobb klinikára vitetni a gyereket. Mindig a beteg húzza a rövidebbet. Dagmarnál semmit sem szabad elmulasztanunk, Isa. Ígérd meg, hogy kézbe veszed a dolgot! Ha lehetne, én beszélnék a főorvossal, de hát nekem nagyon nehéz. Borzasztó, ha az ember ilyen tehetetlen!

Isa még egyszer megcsókolta az arcát: – Megígérem, hogy mindent megteszek, hogy segítsünk Dagmaron – suttogta. – Meg kell bízunk az orvosokban – tette még hozzá.

– Megbízni! Hülyeség! Az ember nem lehet elég bizalmatlan! Te túlságosan hiszékeny vagy, hagyod, hogy az orrodnál fogva vezessenek a fehér köpenyes urak. Azt hiszik, hogy félistenek. A betegeknek nincs más dolguk, mint imádni őket, és vakon engedelmeskedni a parancsaiknak. De mi nem fogunk, legalább a gyereknél nem!

Isát megijesztette ez a dühös, szenvedélyes kitörés. Keseredetten pró-

bálta meggyőzni, de a férfi félelme csak tovább nőtt. A vacsorát sem volt hajlandó elfogadni.

Csak folyt tovább a terméketlen vita, már késő éjjel volt, mikor Isa végre levetkőztette és besegítette az ágyba férjét. Addigra teljesen kimerült, és már nem is válaszolt az asszony kérdéseire. Isa Wolfert nehéz szívvel feküdt le. A hosszúra nyúlt vita után most már késő telefonálni az Erdei Klinikára.

Az éjszaka közepén felriadt nyugtalan álmából. Megérezte, hogy Daniel nincs mellette. Vakon tapogatózott a villanykapcsoló után, aztán meglátta, hogy üres mellette az ágy. Daniel valahogy kigurulhatott az ágyból.

– Daniel? – kérdezte már felkelőben.

Egyszerre meghallotta ziháló lélegzetét. Sikerült a maga erejéből eljutnia a szomszédos fürdőszobáig, és felhúzózkodott a mosakodáshoz és borotválkozáshoz használt székre.

– Miért nem ébresztettél fel, Daniel?

Csak most vette észre a férfi kezében a poharat meg az altatósdobozt. Pontosan emlékezett, hogy tele volt. Tegnap vett egy új csomaggal. Daniel nem tudott aludni, és rendszeresen szedett egy csak receptre kapható altatót, amit az orvos írt fel neki.

A pohárban zavaros fehér folyadék, a pohár alján sűrű lerakódás, mert a tabletták nem oldódtak fel teljesen.

A férfi el akarta rejteni a poharat, de az asszony utánakapott, és gyorsan a mosdóba öntötte tartalmát. Úgy bámultak egymásra, mint két ellenség.

– Túl korán jöttél – szólalt meg a

férfi, és a hangja gyűlölködően csendgett.

– Miért akarsz ilyet tenni? – nyögött fel Isa. – Nem értelek.

– Miért? Hát persze hogy nem érted. Te két egészséges lábbal szaladgálsz a világban, és örülsz az életnek. Elhatároztam, hogy egyszer és mindenkorra megszabadítalak a jelenlétemtől. Csak jót akartam. A te hibád, hogy közbeavatkoztál.

– Daniel! Nem szabad...

– Senki nem tilthatja meg, hogy végre véget vessek az egésznek. Épp elég sokáig tűrtem. Te sem tarthatsz vissza. Ennyire tehetetlen szerencsére még nem vagyok. Elég volt. Kiszálltam.

– Dagmar meg fog gyógyulni, Daniel. Szüksége van rád!

– Hazudsz! Olyat ígérsz, amit nem tudsz betartani. Mind a ketten nagyon jól tudjuk, hogy Dagmart már elveszítettük.

Isát minden ereje elhagyta. Kihozta a tolószéket, hogy visszavigye férjét az ágyba. A férfi tehetetlenül tűrte. Egyikük sem tudott már elaludni ezen a szörnyű éjszakán, de beszélni sem tudtak többé. Némán feküdtek egymás mellett, kínzó gondolataikkal és félelmükkel küszködve.

Reggel Isa ólomnehéz tagokkal kelt fel, és erős kávét főzött. Aztán a telefonhoz lépett, és felhívta az Erdei Klinikát. Egy nővér kis türelmet kért. Uhlig doktor személyesen jött a telefonhoz, hogy beszámoljon neki.

– Nyugodt volt az éjszaka, Wolfertné, de nem mertem otthagyni Dagmart. Nagyon törekeny a kicsi.

– Mit mondott a főorvos úr? – kérdezte Isa aggódva.

– Még nem tudja, meg lehet-e operálni, Wolfertné. Most még elvégzünk egy elektronikus vizsgálatot, aztán majd többet tudunk róla, hol van az a pont, ahol a szív válaszfala átérészt. Bejön a klinikára? Biztosan lesz megbeszélőnivalónk. Esetleg a férje is el tudna jönni?

– Igen, jövök, doktor úr. Egy óra múlva ott leszek a kicsinél.

– Rendben van, Wolfertné.

Isa letette a kagylót. Daniel, aki már felöltözve ült a tolószékében, gyanakvoan nézegette: – Mit mondott az a sarlatán? – kérdezte.

– Dagmar egész nyugodtan aludt az éjjel. Most folytatják a vizsgálatokat. Oda kell mennem.

A férfi bólintott: – Dagmarnak jobb lesz, ha fogod a kezét, Isa. Többet úgysem tehetünk.

– Velem jössz, Daniel? Biztos kapnál egy nap szabadságot a cégtől.

A férfi kedvetlenül rázta a fejét. – Csak összevesznék azokkal a beképzelt és arrogáns orvosokkal. Különben is sürgős munkám van. Még mindig szükség van a munkámra, ha nem is tudok szabadon mozogni. Majd felhívlak. Figyelj oda, hogy ne csináljanak semmit, ami árthat a gyerekeknek! Engem annak idején helikopterrel vittek Brémába. Biztos meg lehetne csinálni a gyerekekkel is. Ha jól emlékszem, Münchenben is van szívklinika, meg Heidelbergben is. Azokban se nagyon bízom meg, de talán csak többre képesek valamivel, mint ezek a bergesfeldeni falusi doktorok.

– Nem is ismered az Erdei Klinika orvosait, Daniel...

– Nem, és nem is ragaszkodom hozzá, hogy megismerjem őket.

Isa belátta, hogy képtelenek megérteni egymást. A mérnök megivott még egy csésze kávé, de minden mást visszautasított. Mint minden reggel, pontban fél nyolckor megérkezett a sofőr. Ügyesen besegítette a férfit a kocsiba, és összehajtotta a toloszéket, hogy magával vigye.

Isa mindent úgy hagyott a lakásban, ahogy volt, felkapta a kocsikulcsokat meg a kizárókulcsokat, és amilyen gyorsan csak tudott, sietett az Erdei Klinikára.

Dagmar nem volt a szobájában. Rémulten meredt az üres ágyra és a semmit nem mutató monitorra, a gyerek megmentéséért bevetett műszerekre. Ijesztőnek és fenyegetőnek hatottak.

A folyosón találkozott össze a főnővérrel. Alig jött ki hang a torkán, ahogy Dagmar után próbált érdeklődni. Hanna nővér megnyugtatóan mosolygott rá: – Dagmart át kellett vinni vizsgálatra egy másik osztályra. Mellette van a főorvos úr és Uhlig doktor. Várjon egy kicsit Wolfertné, ha tud!

– Persze, majd itt várok.

– Legalább reggelizett? – érdeklődött a tapasztalt nővér anyáskodva.

– Köszönöm, ittam egy kávé.

– Azzal aztán nem megy sokra. Remek friss zömlénk van a konyhán. Jöjjön velem! Amíg várakozik, rendezek magának egy tisztességes reggelit. Semmi hasznunk belőle, ha itt összeesik nekem, és még maga is orvosi segítségre szorul!

Isa Wolfert nem volt hozzászokva, hogy vele is törődjön valaki. Engedelmesen követte a főnővért a konyhába, leült az ablak elé, ott várt a frissen főtt kávéra és a két ropogós zsömlére. Ha tetszett, ha nem, még egy tojást is le kellett nyeljen hozzá.

Mire mindent megevett, már nem is látta olyan kilátástalannak az életet. A szörnyű éjszaka sem tűnt már olyan ijesztőnek. Daniel idegei már máskor is felmondták a szolgálatot, nem szabad haragudni rá. Nagyon nehéz neki.

Afelől azonban semmi kétsége nem volt, hogy az egész felelősség az ő vállán nyugszik. Daniel csak a saját keserősége és elkeseredése nézőpontjából lát mindent. Az ő véleménye igazságtalan, a döntést neki kell vállalni, egyedül.

Majd kilenc óráig várt, aztán Uhlig doktor behívta a szobájába. Barátságosan üdvözölte az asszonyt. Az ő szeme alatt is mély árkok húzódtak.

– Szeretném megköszönni, doktor úr – szólalt meg az asszony halkán. – Nagyon sokat tesz Dagmarért.

Az orvos legyintett: – Ne beszéljünk erről Wolfertné. Van ennél fontosabb is. A főorvos meg én nagyon alaposan megvizsgáltuk a kislányát, és gondosan értékeltük az összes vizsgálatok eredményeit. Dagmarnak egyetlen esélye van: azonnal meg kell operálni.

– Azonnal... szóval itt meg lehetne csinálni? – az anyából erőlködve törtek fel a szavak. Torkában dobogott a szíve. Nem is sejtette, mennyire elsápadt, de az orvos jól látta.

– Nincs más választásunk, Wolfertné. A kis beteg általános állapotja sajnos

nagyon rossz. Minél tovább halogatjuk a beavatkozást, annál kisebb lesz a siker esélye.

– Egy nővér tegnap sokáig beszélgett velem. Azt mondta, hogy tökéletesen megbízhatok önben, doktor úr. De a főorvost nem ismerem. Ő operálná, ugye?

Uhlig doktor bólintott: – Anders doktor tapasztalt sebész, Wolfertné. Már gyakran végzett ilyen műtéteket. Az Erdei Klinikán el lehet végezni a műtétet, mert megvannak a legmodernebb felszerelések. A maguk esetében ez nagyon szerencsés körülmény.

– És... és ha elvitetnénk Dagmart egy szívklínikára? Esetleg helikopterrel? – vetette közbe az anya habozva.

– Éppen erre gondoltam, amikor a szerencsés körülményeket említettem, kedves Wolfertné. Senki nem merne felelősséget vállalni a gyerek szállításáért. Nem élné túl. Ez az igazság.

– És ha várnánk? Nem lehet, hogy kicsit összeszedné magát? Tegnap olyan sokat segített neki az oxigén meg az infúzió.

– Ez csak szükségintézkedés, nincs tartós hatása. Ha nem teszünk semmit, Dagmar néhány nap múlva meghal. Nőtt a két szívfél közötti rés. Csökken a vér oxigénellátása. Mikor vizsgálták meg utoljára? Ki végezte a vizsgálatot?

– Egy évvel ezelőtt voltunk Dagmarral Hamburgban. Akkor még minden rendben volt.

– Hirtelen nőtt az elmúlt évben?

– Igen, nagyon megnőtt. Még örülünk is, mert jó jelnek tartottuk.

– Csak a szíve sajnos nem tudott

alkalmazkodni a megváltozott testméretekhez. Szükségem van a hozzájárulására, Wolfertné. Ha igent mond, még ma előkészítjük Dagmart a műtetre, és holnap reggel megoperáljuk.

– Ki biztosít, hogy a gyerek túléli? – kérdezte az asszony halkán.

Uhlig doktor nyugodtan nézett vissza: – Nincs ember, aki garantálhatná, Wolfertné. De a gyerekek jó esélyei vannak. Nagy hiba lenne, ha nem használnánk ki ezt a lehetőséget. Ha gondolja, Anders doktor is szívesen megbeszéli magával a dolgot.

Isa gondolkodott egy ideig, az orvos pedig türelmesen várt. – Ne vegye bizalmatlanságnak – szólalt meg végre –, de szeretném megismerni a főorvost. A gyerekem életét kell rábíznom.

– Persze, teljesen érthető – válaszolta a belgyógyász. – Éppen ezért ajánlottam fel, hogy beszéljen Anders doktorral. Ha beszélt vele, ugye, azonnal értesít a döntéséről?

Az asszony megint habozott, de végül bólintott: – Igen, remélem, addigra tudni fogom, mi a helyes út, doktor úr.

A belgyógyász átkísérte még Dagmarhoz, aki megint az ágyában feküdt, és szemmel láthatólag nagyon örült, hogy láthatja az édesanyját. A gyerek nagyon gyenge volt, nem kellett mondanunk az anyának, hogy az ágy lábánál láthatatlanul ott áll a halál.

Isa megcsókolta a sovány kis arcocskát: – Apu csókoltat, Dagmar. Ő is nagyon szeret.

A gyerek halványan elmosolyodott. Milyen kékek az ajkai! És milyen hidegek a vékonyka ujjacskák!

Negyedórával később Isa a főorvosnál ült. Dr. Robert Anders megszorította a kezét. Nagyon komoly volt, és nem is próbálta elhíttetni, hogy a műtét veszélytelen lenne.

– Uhlig doktor biztosan elmagyarázta már, hogy meg akarjuk próbálni összevarrni a szívben a válaszfalat, hogy egyszerűen fejezzem ki magam. A kislány állapota sajnos olyan drámai gyorsasággal romlik, hogy gyakorlatilag nincs más lehetőség, mint az azonnali műtét.

– Igen, doktor úr. Mindig is tudtam, hogy Dagmarnak egyszer túl kell esnie ezen a műtéten. Csak azt hittük, hogy még van időnk. Tájékozódni akartunk, Németország legjobb szív-klinikájára akartuk vitetni, vagy esetleg akár külföldre is. És most itt vagyunk...

Anders doktor bólintott: – Tökéletesen megértem, mit érez, Wolfertné. Nem nagyon tudom mivel biztatni. Végeztem már ilyen műtéteket, sikeresen. De nem szabad elhallgatnom, hogy egy szívűtét mindig kockázatos. Az ember nem gép. Mindig adódhatnak olyan komplikációk, amikre nem tudunk felkészülni.

– Szóval a műtétet tanácsolja? – szólt meg aztán Isa határozottan, kis hallgatás után.

Most Anders doktor habozott kicsit, igyekezve még egyszer lelkiismeretesen végiggondolni a dolgot. Végül egy papírlapot vett fel az asztról, és vázlatosan lerajzolta az anyának a szívet, hogy pontosan el tudja magyarázni, mit szeretnének elérni a műtéttel. Isa

figyelmesen követte a ceruzáját és hallgatta a magyarázatot.

– A gyerek nem élhet tovább. Belehal az oxigénhiányba. Ha a saját kislányomról lenne szó, amellettt döntenék, hogy próbáljuk meg. Ennél többet nem mondhatok.

Isa szaporán lélegzett. Újra maga előtt látta szegény kislányát. Dagmar állapota tegnap óta szemmel láthatólag romlott, a saját szemével megállapíthatta.

– Vannak gyerekei, doktor úr?

Mosoly derítette fel az okos, rokonszenves arcot: – A feleségem most várja az első gyerekünket, Wolfertné – mondta csendesesen. – Vannak gondjaink, és pontosan megértem, mit érez most. Én is sokat aggódom a mi kicsinkért.

Isa Wolfertet meghatotta ez a nyílt őszinteség. Egy hang azt súgta neki, hogy ebben az emberben megbízhat. Őszinte volt hozzá. Ebben a pillanatban biztos volt benne, hogy minden tudását latba veti Dagmar megmentéséért.

Futólag eszébe jutott, mit vár tőle Daniel. Nem, most képtelen a férjével vitatkozni, és mindent előlről kezdeni. Magára kell vállalja a felelősség egész terhét.

– Ha így találja helyesnek, én beleegyezem, doktor úr – préselte ki magából a szavakat.

Az orvos a kezét nyújtotta: – Köszönöm a bizalmát, Wolfertné. Csak annyit ígérhetek, hogy mindent meg fogok tenni, ami tőlem telik. Isten kezében vagyunk.

Az asszony szürke szeme viszonozta a pillantását: – Így kell legyen. Nem lázadhatunk a sors ellen.

Nem sokkal később újra a kislánya mellett volt. Dagmar mélyen aludt. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy ezt a teljesen legyengült kisgyermeket még megmentheti egy műtét. Isa Wolfert görcsösen igyekezett arra gondolni, amit Anders doktor olyan pontosan elmagyarázott. Végül is könnyű volt a döntés. Ha egyáltalán segíthet valaki, hát az ennek a klinikának a főorvosa.

Délben telefonhoz hívatta a férje. Idegesen és ingerülten faggatta. Tudni akarta, át lehet-e szállítani Dagmart egy szívklínikára. Isa halkán válaszolgatott. A férje alig hagyta szóhoz jutni, és a legrosszindulatúbb találgatásokba merült. Isa legnagyobb megkönnyeb-  
bülésére azonban fel sem merült benne, hogy esetleg elkerülhetetlen lehet az azonnali műtét, s így nem kellett hazudnia. Elég volt, hogy elhallgatta előle. Még így is rossz volt a lelkiismerete, de mindenáron meg akarta akadályozni, hogy Daniel kapcsolatba lépjen a főorvossal vagy Uhlig doktorral, és jelenetet rendezzen nekik.

Engedelmeskedett a belső hangnak. Az anyai ösztön azt súgta, bízsa a gyermekét a főorvosra. Majd később, ha mindenen túl lesznek, majd mindent elmond Danielnek, de erre most még gondolni sem akart.

Az egész délutánt Dagmar mellett töltötte, aki néha-néha rámosolygott, de nem szólalt meg. A gyerek az álom és az ébrenlét – az élet és a halál között volt. Még a laikusnak is észre kellett

vennie, hogy valaminek történnie kell, és igyekezni kell. Minden habozás végzetes lehet.

Az este kemény próbatétel volt Isa Wolfertnek. Tudta, hogy Dagmart másnap reggel nyolckor viszik a műtőbe, de nem árulhatta el a férjének.

Daniel mélyen elkeseredett állapotban volt. A munkahelyén befejezte a munkáját, és semmit nem vettek észre rajta, de most kitortek belőle a visszafojtott érzések. A férfi perelt az egész világgal, elsősorban a saját sorsával. Észre sem vette, mennyire megnehezíti ezzel a felesége életét. Csak önmagával foglalkozott.

Isa megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor végre elolthatta a villanyt a hálószobában. Meglepve tapasztalta, hogy a férje azonnal mély álmomba merült. Ő a teljes kimerültség ellenére sem tudott elaludni. Csendben feküdt a sötétben, összekulcsolta a két kezét, és némán imádkozott Istenhez, óvja meg a kislánya életét: – Ne vedd el tőlünk, Istenem! Hadd maradjon velünk Dagmar, a gyerek nélkül Dániel nem bírja tovább. Add, hogy sikerüljön a műtét!

Hajnaltájban elaludt egy kicsit. Mikor megszólalt az ébresztőóra, úgy érezte, elég erős, hogy kibírja ezt a napot. Mihelyt Danielt elvitték a munkahelyére, azonnal indult az Erdei Klinikára, hogy minél közelebb legyen a gyermekéhez.

\*

Dr. Uhlig személyesen készítette elő a kis beteget. Úgy tűnt, hogy a lehetőségekhez képest sikerült kicsit stabili-



zálni a gyerek állapotát. Mindent megtettek, hogy a minimumra csökkentsék a veszélyes műtét kockázatát.

A főorvos a legjobb kollégákat hívta segítségül. A Grófnő végzi az altatást, és Büttner doktor asszisztál. Természetesen Éva nővér is ott kell legyen. Összesen nyolcfős csapat látott munkához.

Uhlig doktor a folyosón összetalálkozott Éva nővérrrel:

– Nagyon sietek, Éva. Szabadnapos vagyok, és csak azért jöttem be az osztályra, hogy személyesen készítsem elő a kislányt.

– Igen, doktor úr. – Éva kicsit elcsodálkozott. Nem egészen értette, hogy lehet ilyen fontos az orvosnak a szabadnapja. Ilyen műtét csak nagyon ritkán fordul elő a klinikán, a gyerek élet-halál között lebeg, és az ő betege. Ennyire nem érdekli, hogy sikerül a műtét? Csak úgy átadja Dagmar Wolfertet a sebészeknek, és nem érdekli a további sorsa? Hogy tudja nyugodtan élvezni a szabadnapját, miközben ők itt a műtőben a kis Dagmar életéért harcolnak?

Éva alig tudta leplezni csalódását. Próbálta meggyőzni magát, hogy semmi köze az orvos magánéletéhez. Túl ideális képet festett magában róla? Hát persze, ő már megtette a kötelességét, most a sebészek a sor. Azért mást várt volna tőle, mint hogy ilyen sietősen távozik a szabadnapján.

Gondolatait a főorvos érkezése terelte el. Az orvosok és a nővérek a gőzölgő vízszugár alatt mosták kezüket és karjukat. Dr. Anders Büttner doktor mellett állt. A két sebész még egyszer gondosan megbeszélte a műtét

menetét. A víz hangos csobogásától Éva csak töredékeket értett meg a beszélgetésből.

Elsőként dr. Doris von Ringsdorff ment be a műtőbe, aztán a többiek is követték. Szinte ijeszítően egyformák voltak a bő, százszor mosott ruhában, sapkában, papucsban és maszkban.

A lámpák éles fényében a gyerek még kisebbnek és szánalomra méltóbbnak tűnt. Az aneszteziológusnő úgy állt a fejénél, mint egy őrangyal, a műszereket figyelve. Éva is a helyére lépett a műszerek mellett. A főorvos gyors pillantást váltott a Grófnővel, és máris kezdődött a műtét.

Hosszú és bonyolult beavatkozás volt. Mindenki igyekezett tökéletesen dolgozni. Szinte már elviselhetetlen volt a hőség a műtőben. Egy nővér egyfolytában az izzadságot törölgette az orvosok homlokáról. Éva nővérek még soha nem tűnt műtét ilyen hosszúnak és fáradságosnak.

A szemük előtt játszódott le a csoda. Miután összezárták a gyerek szívében a veszélyes nyílást, még több réteg szövetet kellett összevarni. Az orvosok állandóan ellenőrizték a szív működését. Mindannyiuk megkönnyebbülésére a szív azonnal dolgozni kezdett, de azért még nem kapcsolták ki a lélegeztetőkészüléket. Minden kockázatot kerülni kellett.

Kint már órák óta várakozott az anya. Mihelyt ellátták a műtéti sebet, Anders doktor maga sietett ki hozzá. Éva nővér még egyszer gondosan megszámlolt minden műszert, minden tampon, minden darab kötszert, amit a

műtéthez felhasználtak, aztán felegyenesedett, és kinyújtóztatta merev, sajtó hátát. Megint eszébe jutott dr. Viktor Uhlig. Egyszerűen érthetetlen, hogy nem is érdekli a műtét kimenetele!

Isa Wolfert magába roskadva ült a váróterem egyik foteljében. Riadtan nézett fel a főorvosra. Anders doktoron még rajta volt a zöld kötény és a sapka, csak a maszkot és a kesztyűt vette le.

– Épp most lettünk kész, Wolfertné. A műtét sikerült. Úgy tűnik, a szív újra működőképes, de azért még nem hárult el minden veszély. A következő huszonnégy órában fog eldőlni, sikerült-e segíteni.

– Megnézhetem Dagmart? Legálább egy pillanatra – kérte az anya.

A főorvos bólintott: – Félóra múlva Dagmart átviszik az intenzív osztályra. Majd szólok, hogy rövid időre engedjék be. De steril köpenyt és maszkot kell felvegyen.

Isa megkockáztatott egy félénk mosolyt: – Csak láthassam, doktor úr. Gondolom, úgyis aludni fog.

– Igen, észre sem fogja venni.

– Nem gondolja, hogy egy gyereknek azért nagyon fontos, hogy maga mellett érezze az édesanyját? Még ha mélyen alszik is, csak van valami kapcsolat.

Dr. Robert Anders újra bólintott: – Tudom, Wolfertné. Ezért engedem meg, hogy bemenjen Dagmarhoz. Szerintem is a gyógyulás fontos tényezője az anyai szeretet. A legerősebb gyógyszernek nincs olyan hatása, mint az anya-gyermek kapcsolatnak.

Isa Wolfert mélyet lélegzett: – Az első lépésen túl vagyunk, ugye, doktor úr?

Igen. A műtét nélkül Dagmarnak már semmi esélye nem lenne.

Az asszony összekulcsolta a kezét: – Nem szabad elveszíténünk a hitünket – suttozta.

★

Nem sokkal később tényleg beengedték a kislányához. A kis beteg jéghideg műszerek és ismeretlen rendeltetésű műanyag csövek között fektült az ágyon. Egy nővér ült mellette, akinek semmi más dolga nem volt, mint hogy állandóan figyelje a műszereket. Isa nem volt benne biztos, szabad-e megérintenie az alvó gyermeket. Gyengéden Dagmar homlokára tette a kezét, és a nővér nem tiltakozott. Az anya lehunyta szemét, és azt kívánta, bár csak a tenyerén át lelkének minden ereje átáramlana a gyermekbe. Talán még soha nem érezte magát ilyen közel a kislányához, mint most.

– Az éjszaka kritikus lehet – szólalt meg a nővér halkán, mikor Isa elköszönt. – Reménykedjünk!

★

Milyen gyorsan elszaladt ez a nap! Anders doktor nem is ebédelt, annyi dolga volt. A szívműtét kicsit felborította a klinika munkarendjét. A főorvos többször benézett, hogy személyesen ellenőrizze a kislány állapotát. Még semmi nem dőlt el.

Otthon, az orvosházban Katja várta. Milyen jó, hogy karjába ölelheti a szeretett asszonyt!

– Már beszéltem telefonon Büttner doktorral, Robert. Nem volt nyugtom. Sikerült! Nagyon büszke vagyok rád!

Megcsókolta a feleségét: – Igen, ami technikailag lehetséges, az sikerült. Nem nekem, hanem mindannyiunknak. Tudod, hogy az egyén mindig csak az egész része, főleg az ilyen műtétéknél.

Katja nevetett: – Nélküled elképzelhetetlen lenne egy szívűtét az Erdei Klinikán, Robert. De hagyjuk! Milyen állapotban van a kislány?

A férfi végigsimított felesége selymes haján: – A gyerek nagyon legyen-gült. Majd kiderül, kibírja-e még a szervezete a sebészi beavatkozás plusz terhét. Ha igen, akkor nagyon jók a kilátások.

Katja felnézett a férjére: – Folyton az anyán jár az eszem. Neki lehet a legnehezebb.

– Wolfertné csodálatosan tartotta magát. A férjét eddig még nem láttuk. Súlyosan mozgássérült, béna a lába. Nem nagyon tudom, mennyire jelent támaszt a feleségének. Vannak emberek, akiknek nagyon kijutott.

– Nem vagyok biztos benne, hogy kibírnám, Robert. Reszketni az egyetlen gyermekem életéért, és hozzá még a beteg férj terhe! Nem, biztosan nem lenne elég erőm.

Megint a férjéhez simult.

– Ez az asszony szereti a gyermekét, és hadat üzent a halálnak. Rettenetes erő van egy anyában, ha a gyereke életéért harcol. Mikor beszéltem veled, szinte úgy láttam, mintha arany szárnyai nőnének. Biztos vagyok benne,

hogy még arra is jut ereje, hogy a férjét vigasztalja.

– Mindent megtesznek, hogy megmentsék a gyermeket? Még szerencse, hogy Uhlig kolléga bőséges tapasztalatokkal rendelkezik a szívbetegségek terén.

– A kicsi még az intenzív osztályon van, de azért majd konzultálok a kollégával. Minden tartalékunkat mozgósítani kell.

A főorvos felhívta az Erdei Klinikát, de közölték vele, hogy a belgyógyászat főorvosa ma nincs szolgálatban. A lakásában sem vette fel a telefont.

– Nincs mit tenni – sóhajtott fel Anders doktor. – Egyszer-egyszer mindenkinek szüksége van egy kis szabad időre a magánügyeire. Ki tudja, mikor jön vissza Uhlig kolléga?

Katja kicsit csaldott volt.

– Majd én magam nézek utána még egyszer – ígérte meg a férje. – Úgyis ez volt a szándékom.

Katját még ez sem nyugtatta meg egészen. Robert mégsem belgyógyász. Legszívesebben maga ugrott volna be, hogy átvegye a kislányt, de tudta, úgysem menne semmire. Robert úgysem engedné meg, hogy éjszaka virrasszon az intenzív osztályon. Meg neki különben is elsősorban a saját kicsijére kell gondolnia. Nem, ma tényleg nem ő a megfelelő orvos egy ilyen esethez.

Theresia Mansfeld megkérdezte, tállalhat-e. Ő is hallott a szívűtétről, és kivételesen nem is tett szemrehányásokat a doktornak, amiért ilyen későn jött haza. Válságos helyzetekben a hűséges Theresia mindig pontosan tudta, mit

kell tennie. Ma ünnepi asztalt terített, még egy gyertyát is meggyújtott.

A doktor vidáman vallotta be, hogy csak most érzi, milyen éhes.

Vacsora után mind a ketten belemélyedtek egy-egy orvosi szaklapba. Időnként az órára néztek, mert Anders doktor úgy döntött, éjfél tájban még beugrik a klinikára.

\*

Nyolc óra elmúlt, mire Isá Wolfert hazaért. Férjét a konyhában találta, ahol nagy nehezen próbált valami enni-valót készíteni magának abból, amit a fridsiderben talált.

– Hogy van Dagmar? – vetette oda. – Sokáig maradtál a kórházban. Már el sem tudtam képzelni, mit jelentsen az egész.

Az asszony megfogta a kezét: – Most engedték meg, hogy másodszor is benézzek Dagmarhoz. Megoperálták. A műtét sikerült.

Daniel Wolfert halottsápadt lett, apró verejtékcseppek ütköztek ki a homlokán. Eltartott egy ideig, mire meg tudott szólalni. Fojtogatóan lebegett kettejük között a hallgatás.

– Mikor... mikor operálták? – kérdezte meg végül.

– Ma reggel, Daniel. Tudtam, de nem akartam megmondani. Biztosan tiltakoztál volna.

– Nem engedtem volna meg. Micsoda örütség, egy ilyen műtét itt Bergesfeldenben! Miért nem intézted el, hogy egy jó klinikára vigyék? Ezt soha nem fogom megbocsátani neked!

– Az orvosoknak nem volt más vá-

lasztásuk. A főorvos pontosan elmagyarázott mindent. Az egyetlen esély az azonnali műtét volt.

– És? És hogy lesz tovább? Megfelelően el fogják tudni látni a gyereket? Az évek folyamán olvastam egy s más a szív műtétekről, mert tudtam, hogy Dagmart előbb-utóbb muszáj lesz megműteni. Gyakran éppen a sikeres műtét után kezdődik az igazi veszély. Fel vannak ezek itt készülve a lehetséges komplikációkra?

– Dagmar az intenzív osztályon fekszik. Állandóan mellette van egy orvosnő. Minden elképzelhető technikai be rendezést bevetettek. Persze én nem sokat értek hozzá, de egészen biztos vagyok benne, hogy mindent megtesznek, amit kell.

Daniel a dühtől magán kívül vágta le sonkás szendvicset a konyhaasztalra: – Ha Dagmar meghal, a te hibád lesz – jelentette ki hidegen. – Biztos alá kellett írjad, hogy beleegyezel.

– Beleegyeztem, mert nem volt más választás.

– Azt csak az orvosok szokták bebeszélni. Nem lett volna szabad megengedned. Dagmar bele fog halni a műtétbe, mert itt csak pancserek vannak.

A szerencsétlen anya szíve egyre hevesebben vert. Még soha életében nem érezte ilyen magányosnak magát. Úgy érezte, ez után a szörnyű este után nincs többé híd közte és Daniel között.

Hallgatva kezdett rendezgetni a konyhában. A férje sem szólt többé egy szót sem, és ez talán rosszabb volt, mint a korábbi szemrehányásai és vádaskodásai.

Azt legalább megengedte, hogy a felesége segítsen neki a vetkőzésnél. Aztán sápadtan, lehunyva szemmel feküdt az ágyban. Az asszony nem tudta, alszik-e.

Amilyen halkán és óvatosan csak tudott, ő is lefeküdt. Még tíz óra sem volt. Vajon hogy van a gyerek? Tényleg el kell veszítse Dagmart és vele a férjét is? Megviselt szíve nem tudott többé reménykedni ebben a sötét órában.

\*

Éva nővér a telefonhoz lépett. Éppen egy jó lemezt akart kiválasztani magának, mikor megszólalt a telefon. Csengő hangon szól bele.

– Jaj de örülök, hogy megtaláltam, Éva nővér – szól bele megkönnyebbülten a főnővér hangja. – Problémák vannak az intenzív osztályon, mert plusz egy fő kell a kis Dagmar Wolfert mellé. Nagyon megharagudna, ha megkérném, hogy segítsen ki?

– Természetesen jövök, Hanna nővér. Délután úgysem voltam ügyeletes, és még le sem feküdtem.

– Köszönöm. Bízom benne, hogy magára számíthatok, csak attól félttem, hogy esetleg nincs otthon.

– Mindjárt tíz óra, főnővér. Ilyenkor általában már rég otthon vagyok. Rögtön jelentkezem az intenzíven. Úgyis ott voltam a kis Dagmar műtétjénél, és nagyon izgat az eset.

Éva letette a kagylót, aztán újra felvette fehér köpenyét, amelyet délután könnyű nyári szoknyára és pamutblúzra cserélt.

A kolléganő, aki eddig a gyerek ágyánál őrködött, felállt:

– Mindent felírtam ide a papírra, Éva – súgta oda. – Éjfél tájban majd még bejön a főnök. Ha bármi történik, azonnal riassza az ügyeleteset! A két kolléganővel ő látja el az összes többi beteget. Rengetegen vannak.

Éva bólintott, megvárta, míg egyedül marad, aztán körülnézett. Az orvosoknál és a nővéreknél nyolckor volt a váltás. Akkor kapott Dagmar injekciót. A kislány aludt, de a tulajdonképeni narkózisból már magához tért, ahogy a hatalmas kórlapról leolvashatta.

Éva csak felületesen ismerte az ügyeletes orvost. Egész fiatal ember volt. Barátian üdvözölte a két nővért. Ösztönösen arra gondolt, bárcsak itt lenne Uhlig doktor. De hát a belgyógyász még biztos úton van valahol, és élvezzi a szabadnapját. Csak holnap reggel lép újra szolgálatba. Senki nem várhatja el tőle, hogy ő foglalkozzon a kis szívbeteggel, amíg itt az intenzíven őrzik. Egy kicsit azért neheztelt rá. Dagmar mégiscsak kivételes eset!

Majd húsz perc telt el. Éva kicserélte az infúziós tűt, és megállapította, hogy a pulzus gyorsul. Éppen azon gondolkozott, értesítse-e az ügyeletes orvost, mikor nyílt az ajtó, és dr. Viktor Uhlig lépett be.

– Jaj de jó, hogy itt van, Uhlig doktor! – üdvözölte Éva halkán.

A férfi meglepetten nézett rá. Észre sem vette, hogy itt van, annyira lekötötte a figyelmét a kis beteg látványa.

– Hogy kerül ide? – kérdezte.

– Beugrottam, mert szükség volt valakire, aki állandóan figyel.

– Mintha maga lenne a jobbik énem. Nagyon nehezemre esett itt hagyni Dagmart a műtét előtt. De a baráti körömben történt súlyos betegség, és aztán még tovább tartott, mint gondoltam. Az orvos néha igazán nem tudja, hol a helye. Sajnos nem lehetünk egyszerre két helyen.

Éva lesütötte a szemét. Égett az arca. Milyen igazságtalan volt hozzá! Hisz semmit nem tud a magánéletéről, a barátairól, szeretteiről, akik joggal számíthatnak az orvosi segítségére. Mindenesetre nem a saját kedvteléséből hagyta el az Erdei Klinikát.

– Gyorsul a pulzus, doktor úr – szólalt meg végre halkán. – Éppen jelenteni akartam.

Az orvos összeszorította a száját: – Éppen ettől tartottam. Azt hiszem, bőven lesz tennivalónk az elkövetkező órákban. – Egy darabig csendben ült az ágy mellett, és figyelte a kislányt. Újra meg újra ellenőrizte a pulzust, a saját másodperc pontosságú karóráját a műszerekkel összehasonlítva.

A vérnyomás is romlott. Egyre világosabbá váltak a közelgő krízis jelei. Uhlig doktor megkérte Évát, hozzon oda egy bizonyos gyógyszert.

Az ügyeletes kolléga felajánlotta a segítségét. Uhlig doktor suttogva tanácskozott vele egy kicsit, mielőtt beadta volna a gyerekeknek az injekciót.

– Most már tulajdonképpen semmit nem kell csinálni, úgyis jön a főnök – mondta a kolléga halkán.

– Ártani nem árthat – válaszolt visz-

sza Uhlig doktor. – Minden tanácsért és felvilágosításért hálás vagyok. – Ujjai közé fogta a vékonyka csuklót. – Furcsa dolog – szólalt meg. – Itt van ez a rengeteg szuperérzékeny műszer meg a tévedhetetlen monitorok, és mégis akkor tudom a legjobban felmérni a beteg állapotát, ha kikapintom a pulzusát. Rengeteg mindent elárul. A jó öreg doktor bácsi azért még a modern technika korában is nélkülözhetetlen.

Vidáman nézett Évára. Mindkettőjük szeme ragyogott. Évát elárasztotta a forró öröm hulláma, amiért ezen a döntő éjszakán idejött, hogy a halálos veszedelemben lebegő kislány mellett álljon.

Nem sok szó esett köztük. Éva ugyanolyan pontosan tette a dolgát, mint a műtőben. Uhlig doktornak meg alig volt ideje csodálkozni, milyen álomszerű pontossággal találja ki a lány a gondolatait és kívánságait.

Röviddel éjfél után Anders doktor is megérkezett. – Már hallottam, hogy itt van, Uhlig kolléga. Mi a helyzet?

A belgyógyász röviden beszámolt, aztán odanyújtotta a főorvosnak a kórlapot az összes feljegyzésekkel.

– Itt maradok, Anders doktor – jelentette ki nyugodtan. – Nem lehet előre látni, hogy alakul a kicsi állapota a következő két-három órában. Ha itt maradok az ágy mellett, legalább kéznél vagyok, ha valami súlyosabb komplikáció lépne fel. Most jelentkezik a műtét reakciója.

Anders doktor gyors pillantást vetett a monitorra. – Úgy látom, tovább gyorsul a pulzus. Nem jó jel.

A belgyógyász megint összeszorította a száját, ahogy Éva már többször megfigyelte nála. Fáradt arca határozott kifejezést öltött.

– Nem adja föl, ugye? – kérdezte Anders doktor.

– Nem – válaszolta dr. Uhlig tömören.

– Azt hiszem, itt nem sokat tudok segíteni, kolléga – mondta a főorvos nyugodtan. – Dagmar Wolfert ma éjjel nem lehetne jobb helyen, mint itt, maga mellett.

Kezét nyújtotta a kollégának, aztán Éva kezét is barátságosan megszorította: – Ma délelőtt együtt operáltuk meg a kicsit, Éva nővér. Vigyázzon, nehogy felesleges legyen a fáradságunk. – Nem mosolygott. Ő is tudta, nemcsak az orvoson és a nővéren múlik, le tudják-e győzni a halált.

– Kaphatnék egy kávét? – kérdezte Uhlig doktor, mihelyt a főorvos elhagyta az intenzív osztályt. – Rettentően fáradt vagyok, de most nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy itt essek össze.

Éva bólintott. Az intenzív osztályhoz aprócska kis konyha is tartozott, így az orvosoknak és a nővéreknek nem kellett elhagyniuk a steril helyiséget, amíg szolgálatban voltak. A kolléganő, aki a többi betegre vigyázott, megmutatta Évának, hol talál kávét és minden egyebet. Nagyon erős kávét főzött, hogy kicsit felélénkítse az orvost. Ő is ivott egy-két kortyot.

– Köszönöm, Éva – vette el tőle a férfi a csészét. – Nagyon jólesik – folytatta, miután belekóstolt. – Persze

nem olyan finom és elegáns, mint a maga szobájában, de azért nagyon örülök, hogy ezt a kávét éppen magától kaptam.

Éva elfordult. – Egyikünk se hitte volna, egyszer még együtt ülünk egy beteg ágya mellett, doktor úr.

A doktor megitta a kávét, aztán letette a csészét. – Nem, én sose jutok be a műtő szentélyébe.

– Ne gúnyolódjon, doktor úr – védekezett Éva. – Az orvostudomány minden ága egyformán fontos.

– Teljesen igaza van. Butaság, ha valaki fontosabbnak tartja magát a kollégáinál. Csak akkor segíthetünk a betegén, ha mindannyian együttműködünk. A kis Dagmar az iskolapélda. Mikor az én tudományom a végére ért, a főnök kellett a szikéhez nyúljon. Most megint én vagyok soron. Nem úgy gondoltam. Csak azt akartam mondani, kár, hogy nem tudom átcsábítani magát a belgyógyászatra.

– Látja, azért csak összetalálkozunk, még itt a betegágy mellett is – mosolygott rá a lány. Mintha ma csökkent volna valamit a távolság kettőjük között.

Néhány másodperc múlva teljesen megfélekeztek a kis személyes beszélgetésről. A kislány állapotában hirtelen fordulat állt be. Mind a két kezük tele lett munkával.

Még mielőtt az orvos kimondta volna, hogy oxigént kér, Éva már nyúlt is a maszk után, és kinyitotta az acélpalack csapját. Aztán Uhlig doktor még egy injekciót adott, de előbb gondosan kiszámolta, milyen adagot bírhat el a gyerek.

– Másfél köbcentit még megkockázathatunk – vélekedett. – Ha ez sem segít, nem tudom, mit csináljunk.

Éva visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a tű behatolt a vénába. Előzőleg felfújható gumimandzsettát helyezett a kislány vékonyka karjára, hogy kicsit felerősítse a vénát. Nehéz volt megtalálni a vékony, ernyedt kis eret, de Uhlig doktor nem vesztette el a nyugalmát, és sikerült. Lassan és óvatosan nyomta meg az injekciós tűt, és közben az ágy fejénél a monitort figyelte.

– Lehet, hogy már semmi értelme az egésznek – szólalt meg fakó hangon. – Nem merek borogatást tenni rá, félek, hogy megint vérezni kezdene a seb.

– Megpróbálom talán legalább a lábát felmelegíteni egy kicsit. Olyan hideg – vette két keze közé az aprócska lábat Éva.

– Jó ötlet. Eszembe se jutott volna. Biztos van itt valahol egy hópalack vagy valami melegítő.

Éva már indult is. Kicsit remegett a keze, miközben a forró vizet csurgatta a gumipalackba, amit az egyik ügyeletes nővértől kapott. Úgy, és most még egy kendő, nehogy megégesse a gyereket.

A nővér óvatosan becsúsztotta a palackot a kislány lába alá. Uhlig doktor a lélegeztetőkészüléket tartotta, ügyelve rá, hogy az értékes oxigénből minél több jusson a kislány szervezetébe. De Dagmar alig lélegzett.

A kislány állapota teljesen reménytelennek látszott. Uhlig doktor segítsé-

gül hívta a többi kollégát az intenzív osztályról. Jó volt, hogy Éva nővér a műtőből a lélegeztetőkészülék kezelését is ismerte. – Vegyesen vagy tiszta oxigént? – kérdezte gyorsan, mikor a gép beindult.

– Csak oxigént – döntött Uhlig doktor.

Jó félórán át némán küzdöttek, s ekkor úgy tűnt, mindennek vége. A kislány arca olyan fehér volt, mint a viasz. Uhlig doktor szó nélkül vett elő egy steril injekciós tűt a légmentesen lezárt csomagból. Éva ismerte a gyógyszerert. A műtőben is használták, ha egy utolsó próbálkozást kellett megkockáztatni.

Szólni akart, azt akarta mondani, hogy egy négyéves gyerekről van szó, és hogy ezt a túl gyorsan verő szívet csak ma operálták, de elég volt egy pillantást vetnie az orvos arcára, hogy megértse, ő is pontosan tisztában van mindennel.

Óvatos mozdulatokkal tette, amit tennie kellett. Kitakarta Dagmar mellkasát, és levette a védőkötést, hogy Uhlig doktor pontosan lássa, hová kell beszúrnia a hosszú injekciós tűt. Mert ezt a gyógyszert közvetlenül a szívizomba kellett befecskendezni.

Éva hevesen dobogó szívvel nézte, ahogy Uhlig doktor nyugodtan beszúrta a tűt. Aztán újra megfogta a kis csuklót, hogy kitapintsa a pulzust. Éva a monitorra meredt.

Egy másodperc, két másodperc, három – négy – öt. Most kellene mutatkozzon a hatás. Az aprócska fénypont a monitoron mintha lehetnyit erősö-



dött volna. Éva megbabonázva meredt a vibráló képernyőre.

Néhány perc múlva már vitathatalanul látták: Dagmar szíve lassabban és erőteljesebben vert. A légzés is kezdett stabilizálódni, ki lehetett kapcsolni az oxigénpumpát, hogy ne terheljék túl a szervezetet.

– Maradjon minden készenlétben, Éva. Még nem győztünk – suttogta Uhlig doktor.

Elmúlt az első félóra. A gyerek élt, és most már spontán lélegzett. A pulzus is javult, habár még mindig túl lassú volt.

– Wolfertné vár kint – szólt be az ügyeletes nővér, mihelyt felderengett a hajnal. – Azt mondja, egyszer csak rettenetesen aggódni kezdett a gyermekéért, és azonnal beült a kocsiba. Mit mondjak neki?

A belgyógyász, aki eddig összegörnyedten ült, most felegyenesedett, és kezével sajtó derekát kezdte tapogatni: – Megmarad a gyerek. Mondja meg Wolfertnének. Most sajnos nem engedhetem be, de két óra múlva megnézheti a kislányát. Ha addig itt akar maradni, főzzön neki valaki egy jó erős kávé.

Éva gyors pillantást vetett az orvosra. Most kimondta hát. Elmúlt az akut életveszély. Gyakorlott kézzel friss kötést tett a sebre, aztán melegen betakarta a kicsit.

– Nézze csak, már a szájának is egész normális színe kezd lenni – suttogta Uhlig doktor. A gyerek vékonyka ajka tényleg kezdett kiszíneződni, már nem volt olyan kékes, mint eddig. Az ijesztő sápadtság is eltűnt az arcáról. Az apró kis testbe visszatért az élet.

– A főnöknek meglesz az öröme – tette hozzá az orvos kis csend után. – A szív működés megnyugtató. Nem hiszem, hogy még lennének komplikációk.

Uhlig doktor hat óra előtt néhány perccel fejezte be a munkát: – Egy-két órára ledőlök még egy kicsit, nővér – mondta vidáman. – Tudja, tényleg boldog vagyok, pedig fáj a hátam és hullafáradt vagyok.

A lány meglátta a szemében a csillogást, és elöntötte a gyengédség hulláma: – Csodálatos volt – suttogta. – Beszél Wolfertnével, ha most kimegy? Én nyolcig itt kell, hogy maradjak, akkor jön a váltás, és gondolom, a főnővér beosztott valakit ide.

– Itt okvetlenül szükség van az állandó felügyeletre. Semmit nem bízhatunk a véletlenre.

– Majd gondoskodom róla, doktor úr. Csak háromkor lépek szolgálatba a műtőben. Szükség esetén itt maradhatok.

– Hogy aztán a műtőben essen össze! Szó se lehet róla. Ennyire azért nincs hiány ápolószemélyzetben. De nagyon köszönöm, hogy beugrott ma éjjel.

Uhlig doktor feljegyezte az időpontot, és aláírta a kórlapot, aztán kiment. Éva nővér egyedül maradt a benne viharzó érzésekkel. Dagmar aludt, útban a gyógyulás felé. A közvetlen életveszély elmúlt.

Éva dobogó szívére szorította a kezét. Most már bevallotta magának, hogy őszintén csodálja az orvost. Ezen a drámai éjszakán nagyon közel kerül-

tek egymáshoz. Munka közben ismerte meg igazán, ahogy önfeláldozóan és szenvedélyesen harcolt a kislány életéért.

Megfogadta magának, hogy soha többé nem lesz szerelmes. És most itt van. Másodszor is a klinika steril légkörében találkozott a szerelemmel.

Most egész más, mint akkor. Minden más. Annak a mélységes bizalomnak, amit dr. Viktor Uhlig iránt érez, semmi köze ahhoz az érzéshez, amely annak idején Haffling doktor felé hajította. Az akkor tévedés volt, éppen ez az új, erős érzés a legjobb bizonyíték rá.

Igen, szeretem – gondolta magában. – Nem harcolok tovább ellene. Tulajdonképpen már aznap tudtam, mikor lementem vele az ebédlőbe ebédelni, és a klinikáról meséltem neki. Csak bebeszéltem magamnak, hogy erős vagyok, és meg tudok maradni a kellemes, semmire sem kötelező barátságánál. Milyen buta voltam! Milyen csodálatos, hogy szerethetem! Miért is ne szeretném?

A gyerek megmozdult, és kinyitotta a szemét. Éva megsimogatta a kislány arcát, és a fülébe súgta, hogy mindjárt itt lesz az édesanyja. A sápadt kis arcon átsuhant az első mosoly. – Mami – hallatszott a sápadt kis ajkáról. – Drága mami!

Évát teljesen elvarázsolta ez a boldog pillanat. Szinte sajnálta, hogy Uhlig doktor nem hallhatja a kislány első szavait.

Nyolc óra felé beengedték Isa Wolfertet. Rettenetesen megörült, hogy

Évát találja Dagmar ágya mellett. Nem is lepődött meg, szinte természetesnek találta, hogy épp ez a nővér őrködött a kislánya mellett.

– Mami – suttogta Dagmar gyenge hangocskája. – Édes mamikám!

Az anya gyengéden megcsókolta a kislány homlokát. Csak néhány percig maradhatott, de látta, hogy Dagmar már tényleg jobban van.

– Nagyon hálás vagyok, Éva nővér – suttogta fojtottan. – Nagyon sokat segített, hogy bizalmam legyen az orvosokban. Főleg Uhlig doktor úrban meg a főorvosban.

– Mindent megtettek, hogy megmentsek Dagmart – válaszolta Éva. – Tudtam, hogy meg lehet bízni bennük.

– Szomjas vagyok – nyöszörögte halkán a kislány.

Éva bólintott: – Igen, mindjárt kapsz egy kicsit inni, Dagmar. Mindjárt hozok valamit, addig az anyukád marad veled.

Isa Wolfertnek megadatott, hogy lássa, ahogy a kislánya az életmentő műtét után az első aprócska korty teát lenyeli.

– Nagyon finom – sóhajtott a kis beteg. – És most aludni szeretnék.

– Jól van, Dagmar, aludj csak! Így gyógyulsz meg a leggyorsabban! – A nővér letette a teáscsészét az ágy mellé.

Most érkezett meg a nővér, aki felváltotta. A főnővér nem feledkezett meg róla. Éva az anyával együtt lépett ki az intenzív osztályról, ahol annyit minden történt az elmúlt éjszakán.

– Fel kell hívjam a férjemet –

mondta Isa Wolfert. – Nagyon nem értett egyet a műtéttel. Nem is mondtam meg neki, mert tudtam, hogy helyesen döntöttem, még ha a férjem nem is látja be.

– Ő is örülni fog, Wolfertné, mint mindenki.

Isa tünődve mosolyodott el: – Biztos vagyok benne, hogy nagy öröm lesz neki. Talán még otthon is van, mert nem tudtam segíteni neki az öltözködésben.

Éva kezét fogott a boldog és hálás anyával, aztán lement az étkezőbe, hogy megreggelizzen. Uhlig doktorral nem találkozott, és ettől kicsit csalódottnak érezte magát.

\*

Isa általában nagyon fegyelmezetten vezetett, de ma minél hamarabb szeretett volna a férjénél lenni. Az egyik kereszteződésen éppen átcúsúzott a pirosban, nem sokkal később merészen előzőtt. Sok dolga akadt ma az őrangyalának, kész csoda volt, hogy megúszta baleset nélkül.

A boldog Isa már nem találta otthon Danielt. Talán az a kedves sofőr segített neki az öltözködésben. Az egész lakásban irdatlan rendetlenség uralkodott, de Isát most nem érdekelte. Az üzemet tárcsázta, amely Bergesfeldentől nem messze volt. Eltartott egy kis ideig, míg kapcsolták Danielt.

Meghallotta a férfi közönyös és hivatalos hangját: – Wolfert.

– Daniel, én vagyok az, Isa. Csodálatos hírem van. Dagmar jobban van. Az orvos azt mondja, nagyjából elmúlt

a veszély. A gyerek él, és egészséges lesz!

A vonal másik végéről furcsa hangott hallott, nem tudta mire vélni.

– Daniel! Hallasz? – kérdezte ijedten. – Miért nem mondasz semmit? Annyira megkönnyebbültem, és olyan hálás vagyok. Most már meg tudod bocsátani, hogy beleegyeztem a műtétbe, anélkül hogy megbeszéltem volna veled?

Isa egyszer csak izgatott, idegen női hangot hallott: – Ki beszél?

– Isa Wolfert vagyok. A férjemmel beszéltem.

– Jaj, valami szörnyű dolog történt. A férje elájult a telefon mellett. Kérem, jöjjön ide azonnal!

– Persze, azonnal jövök. Felborult? Biztosan a toloszékben ült.

– Lecsúszott a toloszékéből. Egész véletlenül jöttem be ide. Azonnal riasztom az üzemorvost – aztán letette.

Eltartott néhány másodpercig, míg Isa felfogta, mi is történt. Az előbb még tele volt örömmel és hálával, és most ez a hirtelen sokk. Hogy ájulhatott el Daniel? A hangja teljesen normális volt, mindig így vette fel a telefont.

Mint egy film pergett le lelki szemei előtt a hajdani baleset. Akkor is rettenetes izgalmakat állt ki miatta. Kezdődik előlről az egész? Olyan volt, mint egy rémálom. Aztán összeszedte magát, elhagyta a lakást, és már megint a kocsiban ült.

Most azonban szándékosan lassan és óvatosan vezetett. Érezte, hogy az idegei lassan felmondják a szolgálatot. Nem akart balesetet okozni. Daniel

talán súlyos beteg, és szüksége van rá, ahogy mindig is szüksége volt rá a baleset óta.

Maga mögött hagyta Bergesfeldent. Feltűnt a gyár impozáns épülettömbje. A portásnál fel kellett írja a nevét, aztán eltartott egy kis ideig, míg megtalálta az utat a tervezőirodához és a férje szobájához.

Daniel Wolfert a szőnyegen feküdt. Mellette térdelt az orvos, fülét a mellkasára szorítva. Aztán felemelkedett, okos fiatal arcán gondterhelt kifejezéssel.

– Ön Wolfertné? – kérdezte.

Isa bólintott.

– Már telefonáltunk a mentőkért, asszonyom. A férjét azonnal kórházba kell szállítani. Valami súlyos sokk érhet, sajnos meg kell mondanom.

– Sokk? ... mint akkor a baleset után? – mormolta maga elé.

– Nos, a tünetek hasonlóak, mint egy baleseti sokknál. A férje számára végzetes lehet, hogy kiesett a tolószék-ből.

Az üzemorvos beadott egy injekciót, és meleg takarót terített az öntudatlan férfira. Isa lehajolt hozzá, és ujjával megsimogatta Daniel arcát. Hidegnek és nyirkosnak érezte a bőrét. Megborzongott.

Remélhetőleg még hallotta, hogy Dagmar jobban van – gondolta magában.

Hamarosan megérkezett a két beteghordozó a hordággal.

– Sokk – mondta az orvos halkan. – Siessenek, és mondják meg, hogy mindent készítsenek elő, mire odaérnek.

Legjobb lesz, ha Bergesfeldenbe viszik, az Erdei Klinikára.

A két férfi átvette a papírt, amelyre az orvos felírta a legszükségesebbet.

Isa remegő térdekkel, szájában furcsa, fanyar ízzel követte a hordágyat. Nem tud olyan gyorsan vezetni, mint a mentőautó.

Mindkettőjüknek szükségük van rá, Dagmarnak is, Danielnek is – ismételtette magában. – Most nem szabad elveszítenem a fejemet. Meg kell őriznem a nyugalمامat. – Mire az Erdei Klinikához ért, már éppen szembejött vele a mentőautó kifelé.

– A férje az intenzív osztályon van – kiáltott oda a sofőr, aki lefékezett mellette, és kinyitotta az oldalsó ablakot. – Csak bátran. Jó kezek közt van.

Isa bólintott. Nem jött ki hang a torkán. Nagyon jól tudta, hogy az Erdei Klinika orvosaiban megbízhat. Milyen jó, hogy tudja!

Csak akkor fogta fel, hogy most már a férje is meg a gyereke is itt van, mikor az intenzív osztály ajtajához ért. Nem tehet mást, mint türelmesen várakozik kint, és imádkozik.

A sokat szenvedett asszony kimerülten dőlt neki az ablakfélfának. A kemény padlón lépések koppantak. Felnézett. Anders doktor sietett az intenzív osztály ajtaja felé. Most vette csak észre az asszonyt.

– Wolfertné, ugye? Tényleg a maga férjét hozták be az előbb? Baleset történt?

Isa a fejét rázta, és mindent elmesélt. A főorvos elgondolkozva hallgatta: – Baleseti sokk, de nem baleset – szólalt

meg végül. – Megnézem a beteget. Várnia kell. Menjen át a főnővérhez, és kérjen valami enni- meg innivalót, különben még maga is megbetegszik nekem.

– De én . . .

– Semmi ellenvetés! Ebben a házban én vagyok a főnök. Mondja meg a főnővérnek, hogy én küldtem. Én meg gyorsan megnézem a férjét meg a kislányát.

Isa Wolfert engedelmesen bólintott. Megnyugtatólag hatott rá a főorvos barátságos, de magabiztos fellépése. Azért csak ne reménykedjünk! Daniel hirtelen összeomlására még Anders doktor sem találhat magyarázatot.

Isa megkereste Hanna főnővért, és tényleg kiadós reggelit kapott. A főorvos időközben már kiadta a megfelelő utasításokat az intenzív osztályról.

Anders doktor az új beteg ágyánál állt, ujjai közé fogva csuklóját. Daniel Wolfertet még nem vetkőztették le, az osztály egyik elkülönített szobájában feküdt, amelyet a sürgős esetekre tartottak fenn. Mindössze néhány lépésnyire volt a kislányától. Furcsa és tragikus egybeesés.

Az ügyeletes kollegina halkán elmondta, mit tettek eddig, hogy a sok közvetlen veszélyeit csökkentették.

– Sérülések? – kérdezte Anders doktor kurtán.

– Eddig semmit nem tudtunk megállapítani. Látszólag még agyrázkódása sincs. Teljesen érthetetlen eset.

Anders doktor felhívta a beteg szemhéját: – Mindjárt magához tér, kollegina. – A két orvos várakozástelje-

sen állt az ágy mellett, s egy nővér is készenlétben volt.

Eltelt még néhány perc, aztán Daniel Wolfert felnyitotta a szemét. Először görcsös grimaszba torzult az arca, mintha súlyos fájdalmai lennének.

Zavartan bámult a két idegen orvosra, aztán a nővért is észrevette. – Mi történt? – nyögte. – Kórházban vagytok?

Anders doktor csendesen szólalt meg: – Igen, Wolfert úr. Elesett az irodájában. Meg tudja mondani, mi történt? Úgy találtak magára. Éppen a feleségével beszélt telefonon . . .

A beteg felnyögött: – Rettenetes fájdalmaim vannak. A hátam és a lábam. Elviselhetetlen!

– Próbáljon meg visszaemlékezni, Wolfert úr!

Daniel Wolfert szemmel láthatólag minden erejét megfeszítette. Látszott rajta, hogy rettenetes kínjai vannak.

– Így volt – nyögte ki végül óriási erőfeszítéssel. – Felhívott a feleségem. Dagmart megoperálták. Ez az a klinika?

– Igen, én pedig Anders doktor vagyok. A kislány már sokkal jobban van. Nagyon örülök, hogy ezt közölhetem önnel, Wolfert úr.

Az apa lehunyta a szemét. – Ez volt az – tört föl ajkairól. – Ezt mondta Isa. Nem fogtam fel. Olyan volt, mint egy ökölcspapás.

Anders doktor még mindig a beteg pulzusával volt elfoglalva: – Szóval sokkot kapott a váratlan örömtől – diagnosztizálta végül. – Előfordul az ilyesmi. Kiesett a toloszékából?

– Nem tudom. Ha megpróbálok visszaemlékezni, az egész olyan, mint egy fekete lyuk, Anders doktor. Nem tud csinálni valamit, hogy ne fájjon ennyire? Nem bírom tovább. Főleg a lábam. A baleset óta béna a lábam, és teljesen érzéketlen, most meg ezek a pokoli fájdalmak! Valaminek történnie kellett, amikor leestem.

Anders doktor gyors pillantást váltott a kolléganővel, aztán megvizsgálta a beteget. Megkérte Daniel Wolfertet, mozgassa egy kicsit a lábát. A beteg felnyögött ugyan a fájdalomtól, de mind a két lába engedelmeskedett. Az összes reflexek is működtek. Daniel Wolfert bevallotta, hogy a baleset óta ez még nem fordult elő vele.

– Mindenekelőtt az általános fizikai állapotával kell foglalkozzunk, Wolfert úr. Az ilyen súlyos sokkal nem lehet viccelni. A legtöbb ember nem is élne túl. Most kap valami enyhe fájdalomcsillapítót, aztán egy-két óra múlva még egyszer megnézzük egy neurológussal.

– Mi van a lábammal? Már éppen elég bajom volt vele, hogy nem tudok se állni, se járni, és most még ezek a fájdalmak is! – siránkozott Daniel Wolfert.

– Egyelőre még mi sem tudjuk, mit jelent ez az egész. Egy alapos vizsgálat most még túl nagy megterhelés lenne a vérkeringésének. Adjon egy kis időt magának is meg nekünk is!

Anders doktor elvette a kolléganőtől az előkészített fecskendőket. A beteg idegesen összerázkódott, mikor az orvos a tüvel beleszúrt a combjába, aztán nem-

sokára ellazultak az eddig görcsbe rándult izmok. Fellelegezve hanyatlott hátra a párnára.

– Jobb már? – kérdezte a főorvos barátságosan.

– Igen, sokkal jobb. Nagyon köszönöm. Én . . . egyszerűen nem értem, mi történt velem. Mondja meg őszintén, igaz, hogy ezen a klinikán megoperálták a kislányomat, és sikerült?

Anders doktor bólintott. – Én magam végeztem a műtétet. Szerencsére a belgyógyászunknak sok tapasztalata van a szívbetegek terén. Két évig Svájcban dolgozott egy szívklubban. A kolléga egész éjjel Dagmar mellett volt. Sikerült túljutni a krízisen. A kislánya újra egészséges lesz.

– Nem . . . nem is tudom felfogni, Anders doktor. Mióta megtudtam, hogy megoperálták, minden reményt feladtam. Amikor a feleségem felhívott, azt hittem, hogy Dagmar meghalt . . . – nem tudta folytatni, elakadt a hangja.

– A felesége csodálatra méltóan bátor volt. Nagyon sokat segített a tartásával, nekünk is, meg a kislánynak is. Egy beteg gyermek számára az izgató, elkeseredett anya csak további veszélyek forrása. A maga felesége viszont teljesen nyugodt volt. Biztos vagyok benne, hogy nagy része van a kicsi állapota javulásában.

Daniel Wolfert tétova mozdulattal simított végig az arcán: – A legkevésbé se bíztam meg se magában, se az Erdei Klinikában – vallotta be alig érthetően. – Nincsenek túl jó tapasztalataim az orvosokról.

A főorvos bólintott: – Majd délután beszélgetünk a maga esetéről is. Gondoskodom róla, hogy alaposan megvizsgálja egy ideggyógyász, mielőtt kiengedjük innen az intenzív osztályról. Két-három órára még az infúzióhoz kell kössük. Nem kockáztathatjuk az újabb eszméletvesztést.

– Tulajdonképpen már nagyon jól érzem magam. Megnézhetném a kislányomat?

– Majd később, Wolfert úr.

Ezzel aztán be is kellett érje a mérnök, bár a türelmetlensége nőttön-nőtt... Megkérdezte még, hogy beszélhetne-e Isával, de a főorvos azt sem engedélyezte.

– Majd én beszélek a feleségével – ígérte meg kedvesen. – Biztosan nagyon aggódik. Mindenesetre magát most már nyugodtan rábízhatom a kolleginára. Adjam át az üdvözlését a feleségének?

A beteg kicsit habozott, aztán a mosoly árnyéka suhant át sápadt, kimerült arcán: – Mondja meg neki, kérem, hogy nagyon sajnálom... hogy mindent nagyon sajnálok. Biztosan meg fogja érteni.

– Rendben, majd megmondom, Wolfert úr.

A főorvos még gyorsan megbeszélte néhány dolgot az orvosnővel, mielőtt levette a steril köpenyt és kiment. Egy nővértől megtudta, hol találja meg Isa Wolfertet. Az egyik ügyeleti szobában várakozott, amely éppen üres volt. Előtte az alacsony asztalon egy csésze kávé. Ahogy a főorvos belépett, az asszony felpattant a helyéről.

– Mi van a férjemmel? – kérdezte elcsukló hangon.

– Ne aggódjon, Wolfertné. Sokkot kapott a váratlan jó hír hallatán. A telefonja valódi sokkot váltott ki belőle, mert már felkészült a legrosszabbra. Két-három óra múlva jobban lesz. A biztonság kedvéért azért majd megvizsgáltatjuk egy tapasztalt ideggyógyással. Úgy tűnik, hogy a sokknak a bénulásra is volt hatása.

– A bénulására? Rosszabbodott?

– Nem, sőt még azt is meg merném kockáztatni, hogy a jelek javulásra utalnak. Egyelőre súlyos fájdalmai vannak, de szemmel láthatólag mozgatni tudja a lábszárát és a lábfejét is. Üdvözlését küldi, és kéri, bocsásson meg.

Az asszony zavartan meredt rá: – Tőlem igazán nem kell bocsánatot kérnie. Neki még sokkal nehezebb az egész, mint nekem. Ő mindennap újra meg újra megszenvedi a nyomorékságát. A férjem kimondottan aktív ember, másrészt viszont rettenetesen érzékeny. Sokszor arra gondoltam, hogy ennek a bénulásnak, amire az orvosok képtelenek magyarázatot találni, biztosan valami pszichikai oka lehet.

Anders doktor kutatva nézett rá: – Talán igaza is van, Wolfertné. Egyelőre elégedjünk meg azzal, hogy a sokk után még idejében orvosi felügyelet alá került. Minden mást majd meglátunk. Tudom, mekkora erőpróba ez magának. Emberfeletti erőre volt szüksége az elmúlt napokban. Ezért bízom benne, hogy most is kitart!

Isa Wolfert tiltakozva felemelte a kezét, aztán vissza is ejtette. – Tulaj-

donképpen mindig is reménykedtem –  
suttogta. – Csak ma hajnalban hirtelen  
úgy éreztem, hogy Dagmar mellett a  
helyem. Összevesztünk a férjemmel,  
mert nem akart elengedni, de nem  
engedtem, és aztán a kislányom ajtaja  
előtt vártam.

– Azok voltak a sorsdöntő órák –  
Wolfertné. Már hallottam a kollégáim-  
tól. Biztosan megérezte, hogy most van  
a legnagyobb veszély.

Az asszony végre elmosolyodott: –  
Nehéz ezt szavakkal kifejezni, doktor  
úr. Ilyen pillanatokban az ember szár-  
nyakat kap, és megvizsgáztatódik. Itt  
maradhatnak a klinikán, amíg a férje-  
met megvizsgálják?

– Természetesen! Majd intézke-  
dem, hogy gondoskodjanak magáról,  
és megfelelően tájékoztassák. Mihelyt  
a férjét kiengedjük az intenzív osztály-  
ról, beszélhet vele. Gondolom, mind a  
kettőjüknek jól fog tenni. Délután  
Dagmarhoz is bemehet még egyszer.  
Ha csak lehet, egyágyas szobába tesz-  
szük a kicsit a belgyógyászaton. A  
gyerekek rosszul tűrik a furcsa környe-  
zetet a sok műszerrel. A belgyógyász-  
ton is van egy-két olyan szobánk, ahol  
el tudjuk helyezni a szükséges műsze-  
reket, és akkor Dagmar mellett marad-  
hat. Már mondtam, szerintem ez a  
legjobb orvosság.

– Az egész család kórházban van,  
csak én vagyok egészséges. Pár nappal  
ezelőtt még csak nem is sejtettük. Az  
élet néha teljesen érthetetlen – suttogta  
maga elé az asszony.

– Igyekszünk, hogy minél hama-  
rabb meggyógyítsuk a férjét és a kislá-

nyát. – Anders doktor barátságosan ke-  
zet nyújtott. – Öt perc múlva idejön  
Baier kisasszony, a munkatársnőm.  
Majd ő gondoskodik róla, hogy szívesen  
látott vendégnek érezze magát nálunk.

Még mielőtt az asszony megköszön-  
hette volna, kisietett a szobából.

\*

A főorvos elintézte a nagyvizitet, és  
intézkedett, hogy Tübingenből hívas-  
sanak ki egy különösen tapasztalt ideg-  
gyógyászt. Zsúfolt délelőtt volt.

Anders doktor csak Katja kedvéért  
ült be egy óra tájba a kocsijába, hogy  
otthon ebédeljen. Szívesebben maradt  
volna a klinikán.

A felesége türelmesen várt, míg el-  
kezdte beszámolóját a délelőtt történ-  
tekről.

– Úgy néz ki, hogy a sokk spontán  
gyógyulást váltott ki Dagmar édesapjá-  
nál – fejezte be a beszámolót. – Még  
nem mertem reményeket ébreszteni  
benne vagy a feleségében. Várjuk ki,  
mit mond a tübingeni kolléga. Wolfert  
úr mindenestre már a sebészetten fek-  
szik, és mellette van a felesége. Bizto-  
san sok a mondanivalójuk. Közben  
még a gyereket is megnézhettem.

– És hogy van a kislány?

– A körülményekhez képest reme-  
kül. Ma délután viszik át a belgyógyá-  
szatra. Jobb, ha kikerül az intenzívről.  
Akkor az édesanyja is állandóan mel-  
lette lehet.

– Én is ezt tettem volna. Mindenki-  
nek így a legjobb. Olyan szívesen be-  
mentem volna ma a klinikára, Robert-  
nevetett Katja.



– Uhlig kollégánál a kis Dagmar a lehető legjobb helyen van.

– Miért vittétek az apját a sebészetre? Meg akarjátok operálni?

– Dehogynis! Csak éppen ott szabadt fel egy ágy. Ez minden.

– Megnyugtat. Néha kicsit bizalmatlan vagyok a sebész urakkal.

– Vigyázz magadra, én is sebész vagyok!

Most már mindketten nevettek. Katja persze nem gondolta komolyan, és a férje is pontosan tudta.

Theresia ma mindjárt évés után be kellett hozza a kávé, mert a főorvos máris visszaindult a klinikára. – Ugye fölhívsz, ha beválik a diagnózisod? – kérdezte Katja, mikor a férje búcsúzóul megcsókolta.

– A Wolfert-esetre gondolsz?

– Persze.

– Rendben. Ahogy lehet, meg fogod tudni az eredményt. Tudod, milyen istenáldás egy orvosnak, ha a felesége is kolléga?

Az asszony felnézett rá, és a szeméből sugárzott a szerelem. – Én se tudnék más felesége lenni, csak orvosé – vallotta be halkán.

Robert Anders nehezen vált meg a feleségétől, de a tübingeni kolléga két órára jelezte az érkezését, és semmi körülmények között sem akarta megvárni.

\*

Isa Wolfert fehér köpenyben ült Dagmar ágya mellett. Bár ebben a szobában is volt monitor meg mindenféle műszer, de az ágy mégsem egy fülké-

ben állt, és a szoba sokkal tágasabb volt. Itt jótékony csend uralkodott, míg az intenzíven mindig nagy volt a jövés-menés, még ha igyekeztek is minél jobban tompítani.

A kislány még mindig fáradt volt. Isa fogta az apró kis kezét, miközben Dagmar nyugodtan és mélyen aludt. Uhlig doktor szerint is az alvás a legjobb orvosság.

Danielt most vizsgálták meg. Miután átvitték a sebészetre, Isa egy ideig mellette maradhatott. A férfi panaszkodott, hogy fáj a háta meg a lába, és fejfájás is gyötri. Gyógyszert azonban nem kapott, mert rövidesen megvizsgálják, és a fájdalomcsillapítók meghamisíthatnák a képet, ahogy az egyik orvos elmagyarázta. Daniel fogát összeszorítva igyekezett túrni állapotát. Mihelyt Isa Dagmarról kezdett beszélni, mosoly derítette fel az arcát.

Eltűnt a harag kettejük között. Megint úgy tudtak beszélni egymással, mint valaha régen, Daniel balesete előtt, amikor még minden rendben volt.

Isa azon tűnődött, vajon mi lesz a mai vizsgálat eredménye. Az Erdei Klinika egyetlen orvosa sem volt hajlandó semmi közelebbit mondani. Mindenki azt mondta, hogy ebben csak az ideggyógyász az illetékes, éspedig a tübingeni egyetem professzora.

Remélem, megszabadul a fájdalomtól – gondolta részvétellel. A férje tagadta ugyan, de látszott, hogy nagyon rosszul van. Eddig a lába teljesen érzéketlen volt, hideg és tompa, most pedig egyszerre ezek a fájdalmak!

Nem mert tovább gondolkozni, nem mert reménykedni, csak tudat alatt tette fel magának a kérdést, nem utalnak-e ezek a fájdalmak valamiféle életre. Anders doktor említette, de semmi pontosat nem mondott ki világosan.

Felébredt a kislány, és feléje fordította arccskáját: – Mami, inni kérek!

Isa a csésze után nyúlt, és a kicsi szájához tartotta. Dagmar óvatosan kortyolt bele.

– Itt maradsz, mami? – kérdezte. – Az éjjel olyan sokan voltak.

– Igen, kicsim, maradok. Fáj? Kapsz levegőt?

– Kicsit fáj, de nem nagyon. Olyan könnyű minden. Azelőtt más volt...

Isa megsimogatta a kislány puha, izzadságtól nedves haját. – Megoperálták a beteg szívedet, Dagmar. Azért érzed most jobban magad.

– De én semmit nem vettem észre, mami!

– Nem, mert aludtál. Majd később pontosan megmagyarázom. A doktor bácsi le is rajzolta nekem. Te még talán nem értenéd meg egész pontosan, de ha nagyobb leszel, emlékezni fogsz rá. Apu meg én nagyon boldogok vagyunk.

– Hol van apu?

– Ó... ő is járt már egyszer nálad, csak éppen aludtál, és nem akart felébredni. Lehet, hogy este még egyszer benéz hozzád. – Nem akarta elmesélni, hogy az édesapja is itt van a kórházban, és most vizsgálják.

– Ébressz fel, ha apu jön. Most... álmos vagyok.

Már ez a rövid beszélgetés is kimerí-

tette a kis beteget. Feje oldalt billent és már aludt is. Isa mélyet sóhajtott. Milyen jó és milyen megnyugtató, hogy csendben itt ülhet a nyugodtan alvó gyerek mellett. Már nem aggódott Daniel miatt. Megint megszólalt benne a belső hang, és azt mondta, hogy minden rendben lesz.

Lassan múlt az idő. Többször csendesen bejött Uhlig doktor, hogy megnézze Dagmart, és mindig elégedetten bólogatott. – Jobban már nem is lehetne – súgta oda az anyának.

Déltájban a főnővér kávéét és valami hideg ételt hozott Isának. Dagmar teán kívül még nem kaphatott mást.

– Holnap megpróbálkozunk egy kis levessel – ígérte a gyereknek a főnővér. – Mihelyt a doktor bácsi megengedi, jól feltáplálunk, te kis egyszáלבél.

– Mi az az egyszáלבél?

– Az egyszáלבél az egy olyan kis sovány, sápadt gyerek, mint te – válaszolt vidáman Hanna nővér. – Várj csak, egy hét múlva mindennap rendelhetsz nálam valamit, amit nagyon szeretesz.

Isa boldogan mosolyogva nézett a jóindulattól sugárzó főnőverre. Olyan jó volt érezni, hogy az Erdei Klinikán mindenki örül Dagmar gyógyulásának:

Majd négy óra lett, mire Isa végre Danielről is megtudott valamit. Anders doktor személyesen jött át hozzá. Ellenőrizte a gyerek állapotát, aztán kezét szorította az édesanyával.

– Jó hírt hozok Wolfertné! A sokk, amely a férjét érte, szemmel láthatólag felszabadította az idegpályákat. A tü-

bingeni professzor nagyon alaposan megvizsgálta.

– És ez mit jelent, doktor úr? Megint fog tudni járni? – kérdezte Isa.

– Számítunk rá, hogy megint tökéletesen egészséges lesz. Persze nem ma, és nem is holnap. Az izmok elsorvadtak, és nagyon átgondolt terápiára lesz szükség. A kísérőjelenségek eleinte nagyon kellemetlenek lesznek, de meggyőződésem, hogy a férje boldogan vállalja. Mikor meghallotta a vizsgálat eredményét, legszívesebben azonnal rendelt volna egy üveg pezsgőt.

Isa megcsókolta a kislány arcocskáját: – Hallottad, Dag? Apu megint egészséges lesz! Nem lesz többé szüksége a tolószékre!

Dagmar már alig emlékezett azokra az időkre, mikor az édesapja még nem volt tolószékhez láncolva. – Akkor nekem adjátok azt a szép széket? – kérdezte gyermeki ártatlansággal.

– Ha játszani akarsz vele, egészen biztosan neked adja. Boldog lesz, hogy neki már nem lesz szüksége rá.

– És akkor ő is fog autót vezetni, mint a többi apuka?

– Hát persze, Dagmar.

– Az jó. A tolószékkel akkor mindig én fogok játszani. Az utcában egyik gyereknek sincs kerekese széke.

Anders doktor Isa vállára tette a kezét: – Hagyja meg a kicsinek az örömét! – tréfálkozott. – Dagmar szereti a tolószéket, a férje meg biztosan gyűlöli. Egyébként úgy egy félóra múlva idehozza egy nővér, hogy meglátogassa a kislányát. Az Erdei Klinikán nincs lehetetlen. Nem hiszi?

Az orvos vidámsága ragadós volt. Isa elnevette magát, és Dagmar is boldogan nézte őket, habár nem egészen értette, miről is van szó. Dagmar számára teljesen természetessé vált, hogy az édesapjához hozzátartozik a tolószék.

A főorvos elköszönt, s nem sokkal később egy fiatal nővér valóban begurította egy könnyű tolószékben Danielt.

– Úgy nézek ki, mint egy kísértet az öreg kastélyban – szólalt meg. – Anders doktor biztos mondott már valamit, Isa.

Az asszony csendesen a férje mellé lépett, és megcsókolta nevető száját.

– Mindannyian meggyógyulunk, apu! – hallatszott Dagmar hangozkája az ágy felől. – Miért ülsz még a székben? Már nem is kell!

Daniel kérte, hogy tolják az ágy mellé, hadd fogja meg a kislány kezét. – Türelmesek kell legyünk mind a ketten Dag! – mondta gyengéden. – Az én lábam sokáig beteg volt, és eltart még egy ideig, míg újra szaladni fogok. Te is itt kell még maradjál egy ideig a klinikán. Nagy baj?

– Nem tudom apu. A mami is itt van...

– Igen, mami sokszor és sokáig lesz veled, Dag.

Isa boldogan ölelte át a két szeretett embert. Milyen jó, hogy engedelmessékedett a belső hangnak!

★

Gyorsan múlt az idő. A kis Dagmar még mindig az Erdei Klinika legfontosabb betege volt, de az életéért már rég

nem kellett aggódni. Az édesapja sokféle kezelést kapott: fürdőt, masszázst, besugárzást, és napi két órán át dolgoztatta egy gyógytornásznő. A férfi zokszó nélkül vállalt mindent, mert ő maga érezte a legjobban, hogy ha lassan is, de javul az állapota.

A rákövetkező héten, csütörtökön, Éva véletlenül összetalálkozott az ebédnél Uhlig doktorral. Éva már az egyik asztalnál ült, mikor az orvos belépett. Odajött, és megkérdezte, szabad-e a másik szék.

- Persze, nagyon örülök, ha ideül.
- Milyen menüt ajánl?
- Nagyon jó a babfőzelék.
- Ha maga mondja, hát azt választom.

Visszajött a tálcájával: – Tényleg finom – szólalt meg, miután leült és belekóstolt. – A konyhára igazán nem panaszkodhatunk.

Éva bólintott. – Miért, van valami, ami nem tetszik az Erdei Klinikán? – kérdezte tréfásan.

– Ugyan dehogy! Az első naptól fogva jól érzem itt magam. Mindjárt aznap megismerkedtem magával.

A lány nem tért ki a pillantása elől. – Csak miattam elégedett a munkafeltételekkel? Aligha hiszem.

– Maga nélkül minden más lenne, Éva. Az a találkozás a kis Dagmar ágya mellett! Maga nem érezte, hogy azok az órák mindkettőnk számára döntők voltak?

– Olyan boldog voltam, mikor megjött! Mikor észrevettem, hogy a gyermeknél közeledik a krízis, nem volt más vágyam, mint hogy magát ott lássam.

De nem nagyon bíztam benne, mert szabadnapos volt. És akkor egyszer csak teljesült a kívánságom.

A férfi elmosolyodott! – Egész nap a kislányra gondoltam. Azt hiszem, egyikünk sem fogja elfelejteni azt az éjszakát.

Éva nem válaszolt, Uhlig doktor pedig csendben evett tovább. Orvosok és nővérek mentek el az asztaluk mellett, és barátságosan üdvözölték őket.

– Szolgálatban van ma este, Éva? – szólalt meg egy idő után az orvos.

– Nem, ma nem. Sőt már délután szabad vagyok.

– Délután én dolgozom, de ha megengedi, nagyon szeretném meghívni ma estére. Tudom, hogy az Arany Mórnál remek a konyha. Minden tisztelem a babfőzeléké, de azért jobb menüt is el tudnék képzelni. Mi a véleménye? Nyolckor magáért mennek. Aztán bemegyünk a városba, és egy-két órára elfelejtjük a klinikát. – Várakozásteljesen nézett a lányra. Eddig még minden próbálkozását visszautasította, ahányszor csak meghívta valahová.

De ma fölösleges volt az aggodalom. Éva habozás nélkül beleegyezett: – Köszönöm, Uhlig doktor. Eddig még nem volt alkalmam, hogy belülről is megismerjem a híres Arany Mór Szállót.

– Akkor éppen ideje. Majd igyekszem pontos lenni. Minden ágyunk foglalt, de szerencsére nincs nagyon súlyos betegünk.

– Majd drukkolok, hogy ne érje kellemetlen meglepetés.

– Nem hiszem, hogy bármi kelle-

metlenség adódhatna. Tudja, a kis Dagmar Wolferthez járok a legszívesebben. Ez a kislány egészen különösen jó beteg, nem egy felnőtt példát vehetne róla. Pedig állandóan feküdni kell, ami biztos nagyon nehéz egy gyereknek. Az édesanyja reggeltől estig az ágya mellett ül, felolvass neki vagy mesél, és mindig kitalál valamit, amivel leköti a kislányt. Időnként az édesapja is benéz hozzá, úgyhogy a kislánynak tényleg könnyebb dolga van, mint a többi betegünknek.

– Nem is láttam a gyereket azóta az éjszaka óta.

– Wolfertné épp ma reggel érdeklődött maga után, Éva.

– Egyszer hosszasan elbeszélgettem vele, mielőtt a kislányt megoperálták volna. Iszonyatos döntés volt az édesanyjának.

Uhlig doktor hirtelen felnevetett.

– Mit talál ezen olyan viccesnek? – kérdezte Éva szemrehányóan.

– Jaj, dehogya! Csak az jutott eszembe, hogy úgy látszik, képtelenek vagyunk másról beszélni, mint a klinikáról. Ma este tabu. Rendben?

– Majd igyekszünk. Az ember gondolatai akaratlanul is a betegek körül forognak. Mind a kettőnknek ilyen a hivatása, a kettő még nagyon rokon is.

– Pedig néha muszáj kikapcsolódnunk, Éva. Ma este megpróbáljuk!

Éva, akinek mára már befejeződött a szolgálata, ott maradt, és megvárta, míg Uhlig doktor elfogyasztja az ebédjét és utána megissza az elmaradhatatlan kávéját. Könnyűnek és boldognak érezte magát.

– Vissza kell mennem az osztályra – búcsúzkodott az orvos. – Nyolc óra felé bekopogok magához.

Örömteli várakozással telt a szabad délután. Éva kitakarított, leveleket írt, aztán hosszasan tűnődött a ruhásszekrény előtt, mit vegyen fel este.

Végül egy finom szabású, halványzöld ruha mellett döntött. Csak ritkán volt rajta. Ő maga is meglepődött, mikor belenézett a tükörbe. Karcsú, elegáns fiatal nő nézett vissza rá, ragyogó szemekkel és csillogó sötét hajjal. Éva szíve gyorsabban kezdett dobogni. – Vajon tetszem-e neki? – tűnődött magában.

Negyedórával a megbeszélte időpont előtt kész volt. Kicsit kinevette magát a türelmetlenségéért, mikor az órára nézett. Uhlig doktor biztosan el fog késni, mindig közbejön valami.

Nyolc óra előtt tíz perccel megszólalt a telefon.

– Éva nővér – szólt bele halkán. Remélhetőleg nem hívják éppen most egy sürgős műtéthez. Éva már számtalanszor beugrott, ha önkéntes túlórázásra kérték, de ma este, bármi történjen is, nem vállalja.

– Itt Uhlig, Éva. Az osztályról beszélék. Sajnos le kell mondanom a mai estét. Rettenetesen sajnálom.

– Kár – sóhajtott fel a lány. – Történt valami? Úgy látszik, túl biztosak voltunk benne, hogy minden rendben lesz.

– Nem, nem! Itt a belgyógyászaton nincs semmi baj. A baráti körömben történt valami. Azonnal el kell utaznom. Váratlan komplikáció. Nagyon

kérem, ne haragudjon rám! Majd egy másik este bepótoljuk. Szavamat adom!

– Hogy is haragudhatnék magára, Uhlig doktor? Az orvosi kötelesség az első. Remélhetőleg nem jön haza túl későn.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő, Éva. Holnap találkozunk – és már le is tette. Éva még egy pillanatig a füléhez szorította a kagylót, de süket volt.

– Kár – suttogta maga elé. – Úgy örültem! – Aztán a szép zöld ruhájában leült a rádió mellé, és meghallgatott egy hangversenyt. Rettenetesen magányosnak érezte magát, pedig már hány estét töltött el egyedül ebben a szobában!

\*

Theresia Mansfeld behozott még egy palack bort, és a házigazda töltött. – Igyunk a sikeres szívműtetre – kiáltotta Hansen doktor emelkedett hangulatban. – A kislány meg az apja esete még a klinika változatos történetében is egyedülálló.

– És ez a te érdemed, Robert – fűzte hozzá vidáman Irene Hansen. – A te egészségedre igyunk!

Anders doktor tiltakozva emelte kezét a magasba: – A műtéten kívül semmi érdemem nincs az egészben, Irene. És még az sem sikerülhetett volna a segítőim nélkül. Ne felejtjük el, hogy egy műtét sikere nemcsak rajtunk, orvosokon múlik. Hálás és boldog vagyok, hogy sikerült, de dicséretet nem érdemlek.

– Nem vagy te kicsit túl szerény? –

kérdezte csendesen Katja. – Én emlékeztesselek, hogy azonnal helyes volt a diagnózisod Wolfert úrnál? Hála a te utasításodra végzett kezeléseknak, legjobb úton halad a gyógyulás felé. Azt hiszem, itt különösen nehéz volt az első diagnózist felállítani, és még csak nem is ismerted a beteget. A tetejébe még meglehetősen különös eset is.

– Kezdem kínosan érezni magam. Nem beszélhetnék inkább valami másról? Hogy ízlik a borom? – Anders doktor magasba emelte a poharát.

Azért még egy darabig erről a két esetről folyt a szó. A két házaspár együtt töltötte az estét, és Theresia Mansfeld most is kitűnő vacsorát tálalt fel. Dr. Herbert Hansennek és Anders doktornak nemigen volt alkalmuk magánemberként, kellemes hangulatban találkozni, annál jobban élvezték hát a ritka alkalmat.

A két férfi sajnos megint belemerült valami szakmai témába, s Katja közelebb húzódott Irene Hansenhez. Erős kötelék az Erdei Klinika, és mind a két férfi elhivatott orvos volt. Képtelenség megakadályozni, hogy a szívüknek kedves témáról beszéljenek.

– Néha kicsit fölöslegesnek érzem magam, Katja – vallotta be Irene. – Úgy igyekszem megérteni Herbertet, még egy csomó orvosi könyvet is elolvastam, mégis olyan idegen nekem a klinika világa.

– Az élet ott is csak olyan, mint másutt – válaszolt Katja mosolyogva. – Látod, én orvos vagyok, az utóbbi időben mégis eltávolodtam kicsit az egészszől. Jól is van ez így. Szeretnék

csakis és kizárólag a gyerekekkel foglalkozni. Az persze természetes, hogy teljesen megértem Robertet.

Irene Katja keze után nyúlt: – Most már végre meg kell mondjam neked, hogy én is terhes vagyok. Meglepődtél, ugye? Gyereket várok, és nagyon-nagyon boldogok vagyunk.

Katja tényleg meglepődött. Átölelte és kétfelől megcsókolta a barátnőjét. – Robert már tudja? – kérdezte.

– Igen, már háromszor is voltam Robertnél vizsgálaton, csak valahogy nem mertem beszélni róla. Talán babonából.

– Robert hallgatott, mint a sír. – Felemelte a hangját: – Hé, az a két férj ott! Most aztán tényleg van mire koccintani! Irene kisbabájára!

Eltartott néhány percig, míg Katjának végre alkalmá nyílt megkérdezni a férjétől, miért nem mondta el neki ezt a titkot. – Kötött az orvosi titoktartás – vont vállat nevetve Robert Anders. – Végül is csak Irenére és Herbertre tartozik, mikor és kivel akarnak beszélni róla.

– Te aztán tényleg iszonyú korrekt vagy – állapította meg Hansen doktor. – Egyszóval mind a két családban hamarosan megváltozik minden.

Theresia Mansfeld, aki eddig a konyhában rakott rendet, bejött a nappaliba. – Gratuláljon Irenének, Theresia! Kapjon fel egy poharat, és koccintson vele! Körülbelül nyolc héttel a mi kicsink után Hansenéknél is jön a trónörökös. Na, mit szól hozzá?

Theresia szó nélkül átölelte Irene Hansent, őszinte és szívből jövő örömmel.

Kellemes, vidám este volt, a vendégek csak későn kezdtek szedelőzködni.

\*

Dr. Viktor Uhlig a kocsijában ült a leszálló estében. Sürgős telefonhívás riasztotta, és nagyon nehezeére esett lemondani a találkozót Éva nővérrel.

Miközben a csalódott nővér a szobájában ült, a főorvos házában pedig együtt volt a vidám társaság, Uhlig doktor egy asszony után kutatott.

Hallotta a két rendőrségi helikopter zúgását. Nemsokára besötétedik, semmit nem fognak látni, és az egész akció folytatását holnap reggelre kell halasztani.

Viktor Uhlig a maga feje után, a kollégák tanácsai és a rendőrtiszt figyelmeztetése ellenére indult útnak, mert bízott benne, hogy sikerül megtalálnia Thea Stoltingot, és mert képtelen volt elviselni a tétlen várakozást az ideggyógyászati klinikán. Bármi mást, csak ne kelljen tehetetlenül otthon ülni.

Ügyet sem vetett a lemenő nap vörösben izzó korongjára. Ha nem is bízott a dologban, újra meg újra végigpásztázta a fényszórókkal a keskeny út peremét. Hevesen dobogott a szíve. Félt. Féltette a fiatalasszonyt, aki minden kapcsolatot elvesztett a normál élettel, és hónapok óta a Fekete Erdő egyik ideggyógyászati klinikáján állt kezelés alatt.

Thea Stolting a legjobb barátja özvegye volt. Férjét és mindkét gyermekét veszítette el egy repülőgép-balesetben,

melynek ő volt az egyetlen túlélője. Reinhard Stolting repülőgépkonstruktor és szenvedélyes pilóta volt. Viharba keveredtek a kis sportrepülőgéppel, aztán villám találta el, és végül lezuhantak. Három virágzó élet hunyt ki egyszerre, és Thea, aki szinte sértetlen maradt, soha nem tudta felfogni, mi történt velük. Mély depresszióba zuhant, és be kellett szállítani egy klinikára.

Viktor Uhlig egész idő alatt meghatóan gondoskodott róla. Mivel a Fekete Erdő nem volt messze Svájctól, amilyen gyakran csak tehetette, meglátogatta a beteg asszonyt. Sajnos az állapota nem javult. Gyakran előfordult, hogy Thea meg sem ismerte, máskor meg szinte vidám volt, csak éppen bebeszélte magának, hogy férje és a gyerekek épp most léptek ki a szobából. Tudata tiltakozott a szörnyű bizonyosság ellen.

Mikor Uhlig doktort meghívták az Erdei Klinikára, az is sokat nyomott a latban, hogy közel lehet Thea Stoltinghoz. Bergesfeldenből gyakrabban meg tudja látogatni. A jelenléte mindig jótekonnyan és megnyugtatóan hatott a szegény betegre. A kezelő pszichiáter gyakran hívta segítségül, ha az asszony veszélyes izgalmi állapotba került. Még ha nem is ismerte fel benne a jó barátot, a hajdani boldog idők tanúját, a közelsége megnyugtatóan hatott rá. Aznap, amikor a kis Dagmart operálták az Erdei Klinikán, különösen súlyos volt az állapota. Órákon át próbálkozott egyre több orvos segíteni a görcsbe merevedett betegre, és Thea Stolting

akut életveszélybe került. Csak estefelé oldódott a görcs és normalizálódott a vérkeringése annyira, hogy Uhlig doktor ott merte hagyni, hogy a kis betegnek szentelje magát.

Ma azért hívta fel a kolléga, mert teljesen váratlan esemény történt. Thea Stolting észrevétlenül eltűnt a védelmet nyújtó klinikáról. Olyan állapotban volt, mikor senkit nem ismert meg, sőt a saját nevét sem tudta megmondani. A portás figyelmetlensége folytán sikerült észrevétlenül eltűnnie az épületből, és eltűnése csak egy idő után tűnt fel.

Uhlig doktor lassan leállította a kocsiját, mert kénytelen volt belátni, hogy a keresés teljesen reménytelen. A rendőrség módszeresen átfésülte a klinika környékén az erdős vidéket. Thea Stolting világos ruhát viselt, s a rendőrök talán hamarosan rábukkannak, hisz aligha képes nagyon ügyesen elrejtőzni. A legvalószínűbb, hogy céltalannul, belső nyugtalanságától hajtvá bolyong összevissza.

El kellett volna menjek vacsorázni Éva nővérel? – tűnődött az orvos sóhajtvá. Nem, kizárt dolog. Kötelessége, hogy törődjön Theával. Ennyivel tartozik halott barátjának. Ezért nem is habozott egyetlen másodpercig sem, mikor a klinikáról felhívták.

Hirtelen eszébe villant valami. Hátha mégis van célja Theának? Talán eszébe jutott, hogy a tragikus baleset előtt Tübingenben élt? A ház azóta üresen áll. Uhlig doktor gondoskodott róla, hogy időnként kiszellőztessenek és letöröljék a port.



Elővette az autótérképet, és továbbhajtott. Mire a legközelebbi autóbuszmegállóhoz ért, már teljesen besötétedt. S ott egyszer csak megpillantotta Theát. A kis bódében ült, sápadtan, összekulcsolt kézzel.

– Thea, haza akarsz menni? – kérdezte óvatosan az orvos, elé lépve.

Az asszony felnézett rá, és Uhlig doktor megértette, hogy tökéletesen tiszta a tudata. – Nem tudom, hogy kerültem ide – válaszolta halkán. – Tíz perc múlva indul a busz. Biztos a sokktól volt.

A férfi leült mellé, és átölelte a vállát. Egyedül voltak a kis házikóban, s így nyugodtan beszélhettek, senki nem hallotta. Az asszony nem is csodálkozott, hogy kerül ide a jó barát.

– Milyen sokk, Thea? – kérdezte az orvos óvatosan.

– A baleset, Viktor. Vagy te még nem tudod?

Szóval mindenre emlékszik – gondolta magában, igyekezve elrejtteni megrendülését. – De igen Thea, tudom – válaszolta halkán.

– Nem tudom, mi történt azóta, Viktor. Segítesz? Miért nem vagyok otthon? Őket . . . őket el kell temetni. – Könnyek folytak végig az arcán. – És én még csak meg sem sérültem – tört elő belőle. – De Reinhardnak és a kisfiúknak meg kellett halniuk.

A férfi hagyta, hadd sírjon. Szorosan magához ölelte. Csak jó idő elteltével szólalt meg!

– Eltört a karod, Thea. Emlékszel még?

Thea kiszabadította a karját, és vé-

gigtapogatta. – Eltört? Nem, fogalmam sincs róla. Semmim nem fáj.

– Rég volt már, Thea. Rég begyógyult a törésed.

Az asszony elgondolkozva meredt rá.

– Azt akarod mondani, hogy már rég távol vagyok otthonról? Mit keresek itt? Olyan nehezen jutottam el eddig a megállóig.

– Több mint fél évvel ezelőtt történt a baleset, Thea. Nagyon beteg voltál. Idehoztalak egy klinikára, itt a közelben. Semmit nem tudtál magadról, azt sem tudtad, mi történt. Néha még engem sem ismertél meg.

– Nem értem – ráta a fejét az asszony. – Egy klinikán voltam?

A férfi megsimogatta a haját. – Lassan minden eszedbe fog jutni. Meg kell kérdezzük a kezelőorvosodat. A te eseted nem az én szakterületem. Annyit azért tudok, hogy előfordulhat, hogy megrázó élmények emlékezetkiesést váltanak ki.

– Te temetted el őket? – kérdezte félénken.

– Igen – bólintott a férfi. Mihelyt jobban leszel, elmegyünk együtt a sírjukhoz. De most vissza kell menjünk a klinikára, mindenki téged keres.

Megérkezett az autóbusz. Thea ránézett: – Nincs pénzem – suttozta. – Csak vissza tudnék emlékezni . . .

Az asszony engedelmesen követte Uhlig doktort a kocsihoz, aki útközben mindent elmesélt neki: mi minden történt, és mit intézett. A mély gyász mellett Thea mélységes hálát érzett önzetlen barátságáért.

– Jó, hogy most itt dolgozol a közelben, Viktor. Ugye gyakran fogunk találkozni? Mindig te voltál a legjobb barátunk.

– Eddig is rendszeresen találkoztunk, csak te sajnos elfelejtetted – mosolygott rá a férfi. – Nyugodt lehetsz, ezután is jövök majd hozzád. Valószínűnek tartom, hogy a kezelő kolléga jónak látja majd, hogy egy ideig még itt maradj.

– Gondolod, hogy egy tapasztalt pszichiáter segíthet, hogy teljesen visszanyerjem az emlékezetemet?

– Nagyon nehéz idők voltak, Thea. Nem is lenne baj, ha soha nem tudnál visszaemlékezni a balesetre és a következményeire. Beszélj meg alaposan az orvosoddal. Mindenesetre nagyon örülök, hogy ma megint úgy tudtunk beszélgetni egymással, mint régen.

– Semmi nem lesz többé olyan, mint régen volt – legyintett fáradtan az asszony. – Mindig féltem a repüléstől. – Most már újra tudott sírni.

Hamarosan visszaértek a klinikára. Le lehetett fújni az akciót Thea Storting felkutatására.

Nem sokkal később együtt ült Uhlig doktor, két pszichiáter és a beteg. Semmi kétség, végre felcsillant a remény. Megtette az első lépést a gyógyulás felé vezető hosszú úton.

Egyik szakorvos sem tudta megjósolni, vissza fog-e emlékezni valaha is a betegsége idejére. Thea mindenesetre beleegyezett, hogy egy ideig még a klinikán marad.

Uhlig doktor visszakísérte a szobájába. Az asszonyt megint eltöltötte a

keserű fájdalom. – Mi is lenne belőlem nélküled, Viktor – suttopta, fejét a férfi vállára hajtva.

Az orvos szelíden megsimogatta a haját.

Már hajnalodott, mikor Uhlig doktor végre visszaindulhatott Bergesfeldenbe.

★

Évát éjjel kettőkor egy sürgős baleseti műtétet hívták. Hajnali négykor ballagott vissza kimerülten a szállás felé. Meglátta Uhlig doktor közeledő kocsiját, megállt, és megvárta a ház előtt.

– Maga is szolgálatban volt? – kérdezte a férfi, nehezen rejtve el fáradtságát.

– Igen, sok munka volt. A főnököt is az ágyból rángatták ki.

Uhlig doktor kipróbált magából egy mosolyt, de nem sikerült nagyon meggyőzőre. – A levegőben lehetett valami. Nekem is mostanáig tartott.

Beszálltak a liftbe. Éva szerette volna megkérdezni, milyen eset tartotta vissza, de úgy érezte, nincs joga hozzá. Azt mondta, egy jó barátja, vagy valami ilyesmit.

Megállt a lift a negyedik emeleten. Uhlig doktor előreengedte Évát, aztán egymás mellett baktattak a lány szobája felé.

A férfi egyszer csak megfogta a kezét: – Nagyon sajnálom, hogy nem tölthettük együtt a tegnapi estét, Éva – szólalt meg. – Szeretnék beszélni magával.

– Majd bepótoljuk, Uhlig doktor.

De most próbáljunk meg mind a ketten legalább két órát aludni. Fáradtnak látszik, és én is az erőm végső határán vagyok. Nagyon fárasztó volt, de sikerült megmenteni a beteget. Hála istennek, nem dolgoztunk hiába. Még Anders doktor is teljesen kimerült.

A férfi még mindig nem engedte el a kezét.

– Az én esetem is kedvezően alakul – magyarázta. – Eddig alig volt valami remény, de mostantól fogva felcsillant valami.

– Nagyon örülök. Sokat jelent magának a beteg, ugye?

– Egy asszony, Éva – bólintott az orvos. – A legjobb barátom özvegye.

A fáradt arcra ráfagyott a mosoly. – Milyen szép, hogy így törődik velem – vágta rá a lány kicsit mereven.

– Sokat kellett kiállnia. És még olyan fiatal...

Éva nem szólt többet. Kihúzta a kezét, és bement a szobájába. Elfúló hangon kívánt jó éjszakát, pedig ebből az éjszakából már alig maradt valami hátra.

Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, fáradtan nekidőlt a falnak. Szóval egy nő, a legjobb barátja özvegye! Már aznap is, amikor Dagmar Wolfertet operálták, neki áldozta a szabadnapját.

De én szeretem – szólalt meg belül egy hang.

Lehunyt a szemét, és megpróbálta elképzelni a másik asszonyt. Fiatal, most mondta Viktor. A férje meghalt. A doktor legjobb barátja volt, ezt külön hangsúlyozta. Mi köti össze a beteg asszonyt és dr. Viktor Uhligot? Csak

barátság van kettőjük között, vagy több, sokkal több? Férfiak között lehet hűséges barátság. Még az is elképzelhető, hogy a haldokló barát bízta rá Uhlig doktorra az asszonyt. Az is lehet, hogy Viktor titokban már rég szerelmes volt belé. Valahol él egy idegen fiatal nő, akinek megvannak a maga jogai, még ha Éva nem is tudhatja pontosan, milyen jogai.

Neki persze nincs nagy szerepe a doktor életében – gondolta kedvetlenül. Hogy is lehetne? Uhlig doktor biztosan nem volt magányos egész életében. Sokan tartoznak hozzá, köztük nők is. Milyen buta is voltam, hogy erre nem gondoltam!

Könnyek folytak végig az arcán. Heves mozdulattal törölte le keze fejével.

Később is csak feküdt az ágyban, és nem tudott elaludni. Tudta, hogy azért mindig szeretni fogja Viktor Uhligot.

A reggelinél összetalálkozott az orvossal. A férfi szeme alatt is sötét karikák húzódtak. Udvariasan érdeklődött, tudott-e Éva aludni egy kicsit?

– Sajnos nem, de nem számít.

Viktor a fejét rázta: – Én sem tudtam elaludni, folyton ezen az eseten tépelődtem. Annyira szeretnék segíteni a barátom feleségén! Talán egyszer majd maga is megismeri, ha az egészségi állapota már lehetővé teszi. Biztosan jól megértenék egymást, már csak szakmai okokból is. Mielőtt férjhez ment volna, Thea Stolting is műtősnővér volt. Szóval kolléganők.

Éva semmitmondóan mosolygott: – Nagyon örülnék – mondta, pedig igazán semmi kedvet nem érzett magá-

ban, hogy valaha is megismerje az asszonyt.

– Régebben Tübingenben dolgozott az Egyetemi Klinikán.

– A férje orvos volt? – kérdezte Éva, csak mert úgy érezte, mondania kell valamit.

– Nem, repülőgép-konstruktőr. Sajnos halálos balesetet szenvedett.

– Milyen szomorú – mondta Éva valóban őszintén. Sok minden másként lenne, ha az a férfi ma is élne. Ahogy végiggondolta, el is szégyellte magát önzéséért.

A tetejébe aztán Uhlig doktor még azt is elmesélte, hogy a balesetben mind a két gyermekük is meghalt, s Éva most már őszintén sajnálta az ismeretlen asszonyt. Még az is átfutott rajta, hogy Thea Stoltingnak sokkal nagyobb szüksége van a férfi vonzalmára és segítségére, mint neki.

A lelke mélyén azonban tiltakozott ellene, hogy szó nélkül lemondjon a férfiről. Az esze azt diktálta, szó sincs lemondásról. Igaz, hogy a férfi kedves volt hozzá, érezte, hogy tetszik neki, de semmi több nem történt kettejük között. Talán sejtelve sincs, hogy szereti, és irigyli attól a másik asszonytól.

– Hozok magamnak még egy kávét – szólalt meg Uhlig doktor. – Valahogy le kell küzdzem magamban ezt a halálos fáradtságot. Hozzak egyet magának is?

– Köszönöm, nem – rázta meg a fejét. – Majd később főzök magamnak egyet a kis konyhánkban. De most már

sietnem kell, a főnök ma délelőttre négy műtétet állított be.

A férfi hosszan utánanézett mikor kiment, de ő ezt nem is sejtette.

\*

Teltek-múltak a napok és a hetek. Dagmar Wolfert állapotja egyre jobban javult, az édesapját pedig már ki is engedték a kórházból. Daniel Wolfert teljesen meggyógyult, és már csak a gyógytornára kellett bejárnia.

Éva nővér végezte tovább nehéz és felelősségteljes munkáját. Még mindig nem pótolták az elmaradt estét Uhlig doktorral. Bár a férfi kétszer is meghívta, Éva mindkét alkalommal ügyeletes volt, és nem tudott elmenni, harmadszor pedig nem hívta.

Ha összetalálkoztak, most is elbeszélgettek egy kicsit, de a már-már szorosabbá váló kapcsolat meglazult. Éva úgy tudta, Uhlig doktor gyakran jár el Thea Stoltinghoz, de büszkesége visszatartotta, hogy megkérdezze tőle. Visszahúzódott, és csendben szenvedett. A szívnek nem lehet parancsolni, az ő szíve pedig most is Viktor Uhligért dobogott, ha akarta, ha nem.

Az Erdei Klinikán mindig sok volt a munka. Kisebbfajta szenzációnak számított, mikor Anders doktor személyesen végezte el az ultrahangvizsgálatot Irene Hansennél, és megállapította, hogy ikrei lesznek. Az asszony maga is megnézhetette a képernyőn a két kis test körvonalaikat, és még a szívhangjukat is meghallgathatta.

– Számítottam rá, Irene – közölte Anders doktor –, csak előbb meg akar-



tam bizonyosodni róla. Akarod te megmondani Herbertnek? Jó kis meglepetés lesz neki!

Irene felsóhajtott: – Nem is utaltál rá előtte? – kérdezte.

– A legkevésbé sem, Irene – rázta a fejét az orvos. – Nem akartam, hogy mint szülész kinevessen, ha mégsem igaz. Örülsz?

– Csodálatos, Robert. Szebbet nem is mondhattál volna!

– Nem az én érdemem, Irene. Számításaim szerint a terhességgel továbbra sem lesznek problémák, de lehet, hogy kicsit hamarabb fogsz szülni. Ikreknél gyakran előfordul, de semmi bajt nem okoz.

– Katja hogy van? Vele is meg vagy elégedve? Az utóbbi időben nagyon rosszul néz ki. Vagy csak én képzelődöm?

– Katjának nagyon kell vigyáznia magára. Most jelentkeznek a műtét következményei, a hegek rontják az izmok rugalmasságát. Nemrég behoztam a klinikára, és kapott egy kis infúziót.

– Nem is mondta! Gondolod, hogy fél a szüléstől? Egy orvosnő tisztában van minden lehetséges kockázattal, míg én, a laikus és tökéletesen boldog nő csak kíváncsi és kicsit izgatott vagyok. Nálam minden mást elnyom az öröm, csak azt szoktam mondogatni magamnak, hogy végső soron minden ember így jött a világra.

– Csodálatosan nézel ki, Irene – csókolta kezét az asszonynak Anders doktor. – Vannak nők, akiket megszépít a terhesség és te is ilyen vagy.

– Csak semmi elterelő hadművelet, Robert! Szerinted tartanom kellene a szüléstől?

Az orvos a fejét rázta: – Nem, Irene. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy egyáltalán nem fog fájni. De ha tovább csinálod szorgalmasan a terhestornát, semmi gond nem lesz. A szülésznőink kiválóak, és mindig megkapod majd tőlük a megfelelő utasításokat. Na meg Herbert és én is ott leszünk.

– Ikrek, még hozzá kell szoknom a gondolathoz – nevetett Irene. – Mindig két vagy három gyereket szerettünk volna, aztán sokáig úgy nézett ki, hogy egy sem lehet.

– Arra születted, hogy ikreid legyenek, Irene. Lelki szemeimmel már látalak is, ahogy két cumisüveggel próbálsz két száját betömni.

– Jézusom, most mindent meg kell változtassunk – kiáltott fel egyszer csak Irene fájdalmasan. – Már vettem egy kiságyat, most vehetek még egyet, vagy el kell adjam, és keresni kell egy ikerágyat. Meg több ruha is kell majd!

– Katja biztosan szívesen elkísér a bevásárlásaidra. Neki is vennie kell még egy-két dolgot.

– Talán még féltékeny is lesz, ha megtudja, hogy nekem két gyerekem lesz! Sokkal gazdagabb leszek nála. Egyáltalán, megérdemel az ember ekkora boldogságot?

– Ha valaki úgy gondolkozik, mint te, Irene, az megérdemli – nézett az asszony szemébe Anders doktor. – Katja meg én egész biztos nem fogunk soha irigyelni benneteket, veletek fogunk örülni. Meg Katjánál sokkal ve-

szélyesebb is lenne egy ikerterhesség. Nagyon izgulok, hogy semmi komplikáció ne legyen a szülésnél.

– Azért az csodálatos, hogy majdnem egyszerre fognak megszületni a gyerekeink, Robert – bólintott Irene. – Nemrég Herbert meg én még attól féltünk, hogy sose fogsz megnősülni.

– Nana! Már öreg házások vagyunk! Különben sem én tehetek róla, hogy Katja ilyen sokáig várakoztatott. A nagy szerelemmel meg nem mindennap találkozik az ember.

– Csak azt akartam mondani, hogy milyen gyorsan múlik az idő. Egykettőre szülők leszünk. Nekem nagyon fontos szakasz ez az életemben.

– Igazad van Irene, mi is így érezzük.

Irene Hansen elbúcsúzott. A mai vizsgálat majdnem olyan izgalmas és boldogító volt, mint az első, amikor Anders doktor megmondta neki, hogy gyereke lesz.

\*

Katja Andersnél nem voltak izgalomtól mentesek a szülés előtti utolsó hetek. Nemsokkal azután, hogy Irene azzal az örömteli hírral lepte meg, ikrei lesznek, Katja egy éjjel kénytelen volt felrázni a férjét.

Kint sütött a telihold, bevilágította a hálószobát.

– Mi van Katja? – riadt fel azonnal Anders doktor. Ijedten meredt rá a feleségére. Nyoma sem maradt megszokott nyugodtságának és könnyedségének. Ezen az éjszakai órán pontosan olyan volt, és úgy viselkedett, mint bármelyik férj az ő helyzetében. – Fájá-

said vannak? – kérdezte aggodalmaskodva, és gyengéden megcsókolta a feleségét.

Az asszony kezével gyengéden végigsimított a férje homlokán, mintha a ráncokat akarná eltörölni. – Megint az, mint a múltkor, Robert – válaszolta Katja, igyekezve megőrizni a nyugalmat. – Kénytelen voltam felébreszteni téged, hogy bevigyél a klinikára. Azt hiszem, megint a fájások.

– Megint a fájások? – kérdezett vissza a férfi. – Biztos vagy benne?

– Igen, egyértelműen. Már két órája ébren vagyok, de nem akartam tovább várni. Talán ha időben az infúzióra kerülök, még egyszer sikerül. Még túl korai lenne a szülés.

– Próbáljuk meg a császárt, Katja. A gyerek már életképes kell hogy legyen.

– A kicsinek még több útravalóra van szüksége, Robert – rázta a fejét Katja.

– Hát persze! Ha lehet, igyekszünk kivárni a normális időt.

Robert kiugrott az ágyból, és gyorsan felöltözött. A főorvoson látott az idegesség.

– Nem vagyok rosszul, Robert – nyugtatgatta a felesége. – Csak nem akarok kockázatot vállalni.

A férfi rámeredt: – Furcsa, hogy felizgatja magát az ember, ha a saját gyerekéről van szó.

– És én örülök is, hogy nem lettél hideg szakember, Robert.

Mihelyt a férfi elkészült, előhozta Katja fürdőköpenyét. Az asszony óvatosan felkelt, és belebújt. A férfi a

papucsot is a lábára húzta, hogy ne kelljen lehajolnia.

Theresia Mansfeld jelent meg a lépcső alján.

– Semmi baj, Theresia – magyarázta Katja. – Csak egy újabb kirándulás a klinikára.

– Segíthetek valamit, doktornő?

– Nem, a férjem már hozza is ki a kocsit a garázsból. Majd hazatelefonálok, ha hosszabb ideig benn kell maradnom. De remélem, reggelre most is hazajöhetnek.

– Minden jót, doktornő – szorította meg a kezét Theresia. A hűséges lélek mindig szűkszavú volt, de jó érzés volt érezni őszinte ragaszkodását.

Anders doktor óvatosan vezette feleségét a kocsinhoz.

Theresia Mansfeld ott állt az utcán a holdfényben, régimódi piros pongyolájában.

– Esetleg felhívhatná a klinikát, Theresia, hogy jövünk – intett vissza Katja.

– Persze, szólok – s már szaladt is be a házba, lebegő pongyolájában.

– Ez tényleg nem jutott eszembe – vallotta be a doktor szégyenkezve. – Úgy látszik, tényleg mindenről megfeledkezem.

Tíz perccel később Katja egy kényelmes ágyban feküdt és figyelmesen nézte az infúziós palackból lassan csöpögő folyadékot. A főorvos a felesége mellett ült, és a csuklóját fogta, hogy a pulzusát ellenőrizze.

– Jobb lenne, ha hazamennél, és aludnál tovább – vélekedett az asszony.

– Engem tökéletesen ellátnak itt, és ha bármi történne, felhívnak.

– Nem, Katja, itt maradok, amíg minden rendben lesz. – A jól ismert makacs vonás jelent meg az arcán, és ha így nézett ki, értelmetlen lett volna ellentmondani neki.

– Minden leendő apát azonnal hazaküldenél – mondta Katja nevetve.

– Éppen elég éjszakát töltöttem már ezen a klinikán, ahol véletlenül én vagyok a főorvos. Engem te innen nem fogsz hazazavarni, Katja. – A főorvos az asszony fölé hajolt, és megcsókolta.

– Te nyertél – suttogta Katja. – Nekem persze nagyon jó, ha itt vagy.

– Na ugye – csókolta meg még egyszer a férje. – Mondtam már egyáltalán, hogy nagyon szeretlek?

Katja szabad kezével megsimogatta a férje fejét: Jaj, Robert, és mennyi boldogságot kaptunk!

\*

Katjának napokig a klinikán kellett maradnia. Theresia egy bőröndben behozta a legszükségesebb holmijait, és természetesen Irene Hansen is gyakran meglátogatta a barátnőjét, hogy segítsen felvidítani a nehezen múltó időben. Herbert Hansen, akinek az osztályán Katja feküdt, meghatóan gondoskodott barátja, a főorvos feleségéről.

– Hogy néz ki, Herbert? – kérdezte Katja a harmadik napon. – Már olyan régen vagyok idekötve erre a csőre, hogy már egész úgy érzem magam, mint egy leláncolt rab. Robert semmit sem mond, én meg nem akarom pisz-

kálni. Az előbb benézett, és megígérte, hogy egy óra múlva visszajön. Mi történt?

– Mintha valamivel erősebb és egyenletesebb lenne a szívhang. Abba is hagyjuk a kezelést, Katja. Az egész pusztá elővigyázatosság. Robert ma még egy ultrahangos vizsgálatot is meg akar csinálni.

– Az én drágalátos férjem kicsit túl aggályoskodó, Herbert. Amikor a kis Dagmar Wolfert szívműtétéről volt szó, egy másodpercig nem habozott. Pedig az tényleg kockázatos volt, nagyon jól tudjuk. Én bármikor bejöhetek a klinikára, ha valami nincs rendben. Ő maga mondta, hogy a gyerek már most életképes.

Hansen doktor az átlátszó műanyag csövet bámulta, amelyen át az infúziós folyadék csöpögött. – Alapjában véve igazad van, Katja – bólintott. – A te esetében Robert az átlagon felül óvatos, de ezért nem lenne szabad szemrehányásokat tenned. Tudod, mit mondott tegnap?

– Honnan tudnám?

– Azt mondta, hogy neked rettenetes csapás lenne, ha a második gyerekedet is elveszítenéd. Ezért olyan fontos, hogy minden elképzelhetőt megtegyen a gyerek érdekében. Túl korai lenne még a szülés. Nincs ember, aki garantálhatná, hogy a gyerek tényleg egészséges lesz. Robert szeret téged, Katja. Ezért tesz meg érted mindent.

Katja magán érezte a jó barát tekintetét, és lehunyta a szemét. Halvány arca kipirult. – Inkább hálásnak kellene lennem, mint hogy itt türelmet-

lenkedem – suttogta halkán. – Mintha olyan nagy baj lenne, hogy néhány napig itt kell feküdnöm. Szégyellem magam, Herbert. Ugye nem mondom meg Robertnek, hogy a háta mögött menekülési tervet akartam szólni veled? Meg akarom tartani a gyerekeket. Nagyon sajnálom.

Dr. Herbert Hansen barátilag két keze közé fogta az asszony kezét. – Úgysem tennék semmit a főnök utasítása ellenére, Katja – válaszolta tréfásan, de hangjából komolyság csengett. – Ne felejtse el, hogy rengeteget tud a szakmáról, még akkor is, ha ma már elsősorban sebész lett.

– Köszönöm, Herbert – suttogta Katja. – Mi az előrejelzésed, ami a kicsit meg engem illet? Én a magam részéről szeretném azt hinni, hogy minden simán és normálisan zajlik majd, legfeljebb kicsit korábban, mint kellene.

Az orvos felvonta a vállát: – Hát, kedves kollegina, egy szülésnél sose lehet tudni, te is tudod.

– Úgy szeretném hajtani az időt – sóhajtott fel Katja.

– Ezt már sok várandós anya mondta. Nem te vagy az egyetlen. De mindenkinek meg kell várni, míg a természet elérkezettnek látja a pillanatot. Még a te kedvedért se tesz kivételt, doktornő!

Most már mind a ketten nevettek. Hansen doktor elköszönt, Katja pedig elgondolkozva nézett utána. Valami titokzatos nyugtalanság motoszkált benne.

Két óra múlva, a főorvos személyes



felügyelete mellett megcsinálták az ultrahangos vizsgálatot. Az eredmény megnyugtató és örömteli volt. Semmi nem utalt komplikációra, de azért Anders doktor úgy döntött, jobb, ha Katja még két napig benn marad a klinikán.

Csak a hét végén vitte haza. A szülés előtti utolsó időben hűséges segítségként állt mellette Theresia. Az idős hölgy rendezte be a gyerekszobát, ő gondoskodott róla, hogy a házban minden rendben menjen. Katja néha be ment a tágas, világos gyerekszobába, elnézte az aprócska ruhákat, a szép régi gyerekágyat a függönnyel, a fehérre lakkozott pelenkázóállványt és a kis lakó számára előkészített sok-sok apróságot. \*

A fiatal orvosnő halványan és gyengéden elmosolyodott. Az ilyen meghitt pillanatokban nem vágyódott a felelőségteljes munka és az Erdei Klinika után. A napsugaras és ígéretes jövőbe nézett.

Mikor harmadszor jelentkeztek a fájások, a férje úgy vélte, most már semmit nem lehet és nem szabad tenni. Gyengéden megszorította Katja kezét, és néhány másodpercig csendben nézett az asszonyra. Alig tudta elrejtetni meghiúsultságát.

– Csak egy héttel vagyunk előbb, mint kellene, Katja. Most már megkockáztathatjuk.

Péntek volt, hajnali négy óra. Theresia is felébredt, és minden szükségeset előkészített. Katja megint belebújt a fürdőköpenyébe. Nem kellett messzire menniük, és a meleg éjszakában a megfázás veszélye sem fenyegette.

– Ráérünk, Katja – mondta Anders doktor. – Nagyon gyengék a fájások. A kicsi legkorábban ma este vagy holnap reggel lesz meg. – Most nem annyira izgatott és ideges, inkább nyugodt és vidám volt. Sokat segített ezzel Katjának, aki hirtelen felismerte, hogy az élete döntő fontosságú esemény előtt áll. Milyen jó, hogy Robert mellette lesz! Semmitől nem kell félnie. Pillantása a férfiét kereste.

– Szeretlek, Robert – suttogta halván. – Szeretném még egyszer megmondani neked, hogy boldog vagyok.

\*

A jóságos Theresia megint ott állt az utcán piros pongyolájában, és a távolodó kocsit után integetett. Az Erdei Klinikán az éjszakás nővér fogadta Katját, és azonnal elkezdte kitöltögetni a felvételi papírokat, mint minden új betegnél. Mikor az apa nevéhez és foglalkozásához ért, a nővér elnevette magát:

– Ezt azért még tudjuk, Anders doktornő. De rendnek kell lennie. Én azért szépen beírom: Dr. med. Robert Anders, az Erdei Klinika igazgató főorvosa. Szerintem büszke lehet ez a kisbaba.

Csakhogy a kisbabának nem nagyon volt fontos, hogy minél előbb megismerkedjen a szüleivel. Miután olyan sokáig aggódtak, hogy túl korán találjon, most nem nagyon sietett. A fájások továbbra is gyengék maradtak, délutánra pedig szinte teljesen megszűntek.

Katja olvasott, rádiót hallgatott, és

kinevette a férjét, aki szemmel láthatólag tévedett. – Még nem tartunk ott, Robert!

Anders doktor azonban másként vélekedett: – Majd kapsz valamit, hogy újra jelentkezzenek a fájások – és meg is magyarázta, miért.

– Szóval megint jön a csöpögtetés – adta meg magát Katja. – Lassan már egész hozzászokom. Hol a fájások ellen, hol a fájások érdekében. Tartok tőle, hogy kicsit szeszélyes a lányunk.

– Az is lehet, hogy egy keményfejű fiú – vélekedett a főorvos apa. – Az embert egész kíváncsivá teszi.

– Nekem teljesen mindegy, Robert.

– Nekem is.

Katja türelmesen hagyta, hogy rákössék az infúzióra, a szombati nap folyamán azonban kitűnt, hogy a szernek semmi hatása nincs.

– Valami nincs rendben? – kérdezte Katja, mikor Hansen doktor vizitre jött. – Nagyon jól érzem magam, csak éppen nincsenek fájásaim. Most mit lehet csinálni? Robert azt magyarázta, hogy nem szabad tovább várni.

Hansen doktor bólintott: – Folytatjuk, Katja. Egész éjjel. Remélhetőleg tudsz majd azért egy kicsit aludni. Ha holnap reggelig nem történik semmi, kénytelenek leszünk a császármetszéshez folyamodni.

– Szóval túl gyengék a fájások. Lehet, hogy a műtémtől van. Ez még nem jutott eszembe. Azért remélem, hogy minden rendben lesz. Már kétszer is voltak elég erős fájásaim.

– A kettő nem zárja ki egymást. A császármetszés egyetlen hátránya az

lenne, hogy tovább kellene élvezned a klinika vendégszeretét.

– Úgy látom, igyekszel óvatosan felkészíteni. Sose voltál valami nagy diplomata. Roberttel már megbeszélted?

– Még nem. Magától értetődik. A vasárnap délelőtt igazán kiváló időpont, hogy az ember megszülessen. Van valami kifogásod ellene?

– Mintha nekem bármibe is lenne beleszólásom! Hozzátok kell alkalmazkodnom, meg ehhez a kicsihez, akit még nem is ismerek, és máris mennyi gondot okoz – nevetett a fiatal orvosnő.

– Jó, hogy nem bánod. Sok nő tart a műtéti szüléstől.

– Azért csak tanultam valamit az orvostudományból! Tulajdonképpen csak azért sajnálom, mert nem élhetem át tudatosan a gyermekem érkezését. Azért reménykedem még mindig az éjszakai infúzióban. Talán csak összehozzuk ketten a kicsivel.

Hansen doktor elmosolyodott. – Te vagy a legkedvesebb beteg, aki valaha megfordult az osztályomon!

Kopogtak az ajtón. Dr. Robert Anders érkezett. A nagy vidámság oka felől érdeklődött, aztán ő is csatlakozott felesége és barátja nevetéséhez.

– Lesz sectio caesara? – kérdezte végül Katja.

A főorvos gyors pillantást váltott a barátjával: – Herbert meg én szinte biztosak vagyunk benne, hogy már nem számíthatunk normál szülésre – magyarázta nyugodtan. – De azért egy éjszakára még futja az időnkből.

– Kettőtökre bízom magam. Csináljátok úgy, ahogy a kicsinek a legbizton-

ságosabb! Miattam nem kell aggódnotok, remekül érzem magam.

– A gyerekre is kell gondolnunk, meg rád is. Azt hiszem, holnap reggel császárral meglesz a gyerekünk.

– Megbízom bennetek, Robert, de azt azért bevallom, hogy eszembe se jutott, hogy még egyszer meglátom belülről a műtöt. De te ott leszel, ugye, Robert?

– Persze, Katja! Megígérem. Ma éjjel itt maradok a klinikán.

Katja csak bólintott. Biztos volt benne, hogy a férje minden lehetségest megtesz. Úgy érezte, védelmet ad az Erdei Klinika, és nem félt a szüléstől, még ha császármetszés lesz is.

★

A főorvos kisfia vasárnap délelőtt tíz órakor, szikrázó napsütésben pillantotta meg a napvilágot. A császármetszést nem lehetett kikerülni, de gyorsan és a legcsekélyebb komplikáció nélkül zajlott le.

Az altatást dr. Doris von Ringsdorff végezte, és Éva nővér asszisztált.

Mikor a fiatal anya először felnyitotta a szemét, mosolygó férfiarcot látott maga előtt: – Egészséges kisfiúnk van, Katja! Gratulálok, és nagyon köszönöm.

– Minden rendben? – kérdezte az asszony még nehezen forgó nyelvvel.

– Minden, Katja. Várj egy pillanatra, mindjárt idehozatom a legénykét!

Katja küszködött az álmosággal. Egy nővér átnyújtott a főorvosnak egy csecsemőt – a sajátját. A kicsi szép volt,

arca sima, mint minden császármetszéssel született újszülötté.

– A mi kisfiúnk – suttogta Katja, aztán lecsukódott a szeme.

★

Vasárnap este Katja megkérdezte a férjét, beleegyezne-e, hogy a kicsit Michaelnak nevezzék. Robert Anders gyengéden megcsókolta a feleségét, és az öröm és a hála jeléül hatalmas rózsacsokrot nyújtott át neki.

– Mi kifogásom lenne ellene, Katja? – kérdezte végül. – Az első házasságod az életed fontos része volt, és nem szabad elfelejtenünk azt a férfit, akinek valaha a felesége voltál. Nekem semmi okom nincs, hogy féltékeny legyek a múltra.

– Michael Robert Anders. Vajon orvos lesz, mint a szülei? Ki láthat a jövőbe? Egyelőre legyünk hálásak, hogy ez a kisfiú a miénk.

Késő este, mikor már lezajlott az éjszakai váltás és végre a főorvos is hazament, halkan kopogtattak Katja ajtaján, és Éva nővér lépett be.

– Remélem, még nem alszik – suttogta. – Csak gratulálni akartam.

– Megint túlórázott, Éva? Olyan sapadt! Fáradtnak látszik.

– Sokat dolgoztam az utóbbi időben, mert két nővér hiányzik a műtőből. Az egyik szabadságon van, a másik megbetegedett. De nekem nem árt meg. Tudja, hogy szeretek a műtőasztal mellett állni.

Katja kutatóan nézett rá, és észrevette a sötét árnyékokat a szeme alatt. Nem kérdezett többet, de sejtette,

hogy Éva nővér nem boldog. Az orvosnőt előntötte a részvét. Az ő mostani hangulatában szerette volna, ha mindeki boldog.

Éva elbúcsúzott: – Telefonügyeletes vagyok. Vissza kell mennem a szobámba, hogy bármikor megtaláljanak. Magának is aludnia kell.

Katja elgondolkozva nézett a szép, sötét hajú nővér után, ahogy kisetett a szobából. Még mindig nem heverte volna ki a csalódását Hafling doktor miatt?

Éva visszament a szobájába, és életében először érzett valami irigységhez hasonlót. Ahogy meglátta a boldogságtól ragyogó fiatal anyát, még inkább tudatossá vált benne a saját helyzete. Mióta szereti Viktor Uhligot, már nem érzi úgy, hogy élete legfőbb célja, hogy a betegeket szolgálja és minden másról lemondjon.

Eszébe jutott utolsó találkozása az orvossal Tübingenben. Néhány napja történt, a szabadnapján, mikor néhány bevásárlást akart elintézni. Eleredt az eső, ő meg bemenekült egy kávéházba. Sokan kerestek itt menedéket a megázás elől. Valaki a nevét kiabálta. Uhlig doktor volt. Egy hölgygel ült az egyik asztalnál.

A legcsekélyebb zavar nélkül mutatta be egymásnak Évát és Thea Stoltingot. Évának az asztalukhoz kellett ülnie. Uhlig doktor zavartalanul fecsegett tovább, s közben többször is megfogta Thea Stolting kezét, akarva-akaratlanul jelezve szoros összetartozásukat.

Thea Stolting nagyon kedves volt, és különösen akkor kezdett érdeklődni,

mikor meghallotta, hogy Éva műtősnő az Erdei Klinikán. Mesélt a saját korábbi munkájáról, de a férje és a gyerekei halálát nem említette. Éva is igyekezett kerülni a témát.

Végül Éva nem bírta tovább. Azt füllentette, hogy a rossz idő ellenére is el kell indulnia, mert időhöz van kötve. Aztán céltalanul kóborolt az utcákon, arcán összekeveredtek a könnyek és az esőcseppek.

Átázva, fázva és elkeseredetten tért vissza Bergesfeldenbe. Hát nem képes kitörölni szívéből ezt az örült és reménytelen szerelmet? Arra ítélte a sors, hogy mindig csalódnia kelljen a férfiakban?

Éva nővér elhessegette az utóbbi napok emlékeit, és csendben figyelt, mert lépéseket hallott. Megismerte Viktor Uhlig lépéseit, egyenletes járását. A késői óra ellenére az orvos halkan kopogtatott az ajtón.

A lány néhány másodpercig visszafojtotta a lélegzetét, és nem mozdult. A kopogás megisméltődött. Most sem válaszolt. Eltelt néhány másodperc, aztán hallotta, hogy az orvos átmegy a túlsó oldalra a saját ajtajához. Halkan kattant a zár.

Éva nővér két kezébe temette az arcát, és hangtalanul zokogott.

★

Pontosan hét héttel Katja szülése után Irene Hansen egészséges ikerpárnak adott életet. Sima szülés volt, először a kislány érkezett, aztán negyedórával később a kisfiú. Az örömteli eseményekben megint osztozott az egész klinika.

Sabine nővér szerint mind a két gyerek kiköpött az anyja, és vidáman túrta, hogy csipkelődjenek vele a megjegyzéséért.

Herbert Hansen magánkívül volt az örömtől. Nem szégyellte a könnyeit, mikor a két kicsit odanyújtotta a feleségének.

Anders doktor, aki eddig csendben álldogált a háttérben, most a barátja vállára csapott: – Gratulálok, öregfiú. Jó érzés, hogy az ember egyszer csak apa lesz, aztán napról napra jobb lesz, nekem elhíheted!

Aztán félretolta Herbert Hansent, és ünnepélyesen kezét csókolt Irene Hansennek: – Gratulálok, Irene. Szépen csináltad.

– Mintha az én érdemem lenne! – tiltakozott a fiatal anya a sok dicséret és tisztelet ellen.

– Sokat segítettél, Irene. Az ikrek gyönyörűek!

– De Katja kislány olyan szép sima volt, az enyémekek meg csupa ránc az arcuk – panaszkodott Irene.

– A te gyerekeid megdolgoztak érte, hogy a világra jöjjenek. A mi kisfiúnknak egyszerűbb dolga volt. Egy-két nap múlva az ikrek is ugyanolyan szépek lesznek.

Irene megnyugodott. Dr. Robert Anders kiment, és magára hagyta a kis családot boldogságával. Egyszerre még Sabine nővér is fölöslegesnek érezte magát, és kivonult a szobából.

\*

Ugyanaznap délben Éva nővért sürgős műtéthez hívták. Telefonügyeletes

volt, mennie kellett. Egy idős hölgy epeműtétjéről volt szó. A hölgy Uhlig doktor betege volt.

A műtétet Büttner doktor végezte három kolléga segítségével. Uhlig doktor is ott volt a műtőben, mert személyesen akart meggyőződni a beteg sorsáról.

Éva kényszerítette magát, hogy ne nézzen rá. Nagyon neheze égett, hogy a munkájára koncentráljon.

Évának akaratlanul is eszébe jutott, hogy harcoltak a főorvossal együtt a kis Dagmar Wolfert életéért.

Dr. Viktor Uhlig ma az idős hölgy életéért harcolt. Határozott, gyors döntésének volt köszönhető az azonnali műtét. Majd az elkövetkező órákban fog kiderülni, időben sikerült-e még a beavatkozás.

Éva nővér még összerámolt egy kicsit, aztán megmosakodott, és felment a szobájába.

Estig összesen négy műtétet hagytak maguk mögött. Mind a négy sikeres volt, de Éva nagyon fáradtnak érezte magát. A telefonügyelet tízkor ért véget, úgyhogy számítania kellett rá, hogy még egyszer riasztják. A statisztikák és a klinika saját tapasztalatai szerint vasárnap este különösen sok a közlekedési baleset.

Kopogtak az ajtón.

– Tessék!

Dr. Viktor Uhlig lépett be. Órá aztán igazán nem számított Éva.

– Szüksége van rám, doktor úr? – kérdezte Éva halkán és zavartan.

A férfi a fejét rázta: – Nem, Éva, a betegem szerencsére sokkal jobban

van. Nyugodtan rábízhattam az egyik kollégára. Azért jöttem ide, mert szeretnék végre valami fontosat megbeszélni magával. Folyton halogattam, mert nem voltam biztos benne, mit fog válaszolni. Ma a műtét közben figyeltem, ahogy dolgozik, Éva. Én . . .

A lány hátrált egy lépésnyit, aztán szótlánul nézték egymást.

Végül a férfi hozzálépett, és végtelemül gyengéd mozdulattal megsimogatta az arcát.

Végre meg tudott szólalni:

– Akarsz a feleségem lenni, Éva? – kérdezte halkán.

A lány csak nézte, és hallgatott. Arca fehér volt, mint a hó.

– Szeretlek, Éva. Az első naptól fogva, mikor idejöttem a klinikára, tudtam, hogy nem akarok nélküled és a szerelmed nélkül élni. De mindig kitértél előlem. Néha bíztam benne, hogy talán te is szeretsz, aztán mégsem mertem remélni, hogy érzel valamit irántam. Ma elhatároztam, hogy megmondom. A szívem a tiéd, Éva. Ha boldoggá akarsz tenni, hozzám jössz feleségül.

– És mi lesz Thea Stoltinggal? – kérdezte a lány remegő hangon.

A férfi mind a két kezét a vállára tette: – Előbb mondd meg, hogy szeretsz-e?

Mosoly suhant át a sápadt arcon: – Szeretlek, Viktor – vallotta be. – De semmiben nem reménykedtem, mert folyton a barátod feleségével voltál együtt. Az ő jogai régebbiek . . .

– Jaj, Éva, a szerelemben nincsenek jogok. A szerelem csak a saját törvé-

nyeinek engedelmeskedik. Thea nagyon kedves barátom, és mindig mellette fogok állni, de se neki, se nekem nem jutott soha eszünkbe, hogy összeházashatnánk. Szeretném, ha jobban megismernéd Theát, mert okos, érdekes asszony. Tanácsot is szeretne kérni tőled, mert szeretne újra elkezdni dolgozni. Két-három hónapra belül nem lesz többé szüksége orvosi kezelésre. Gyakorlatilag már most is egészséges.

– Nem . . . nem szereted? – dadogta Éva zavartan. – Annyit kínlódtam miatta!

Viktor Uhlig magához húzta Évát és megcsókolta. A kis szobában minden csendes volt.

Aztán sajnos megcsörrent a telefon. A két szerelmes lassan bontakozott ki egymás karjából, és Éva felvette a kagylót.

A műtőből hívták. Utoljára még egyszer gyorsan megcsókolta az orvost: – A szolgálat, az szolgálat, Viktor.

– Hozzám jössz feleségül, Éva? – kiabált utána vidáman a férfi. Még nem adott választ!

Még ott állt a lány szobájának nyitott ajtajában, mikor az már a lifthez ért.

– Igen, Viktor, a feleségem leszek – kiabált vissza hangosan és érthetően. Hadd hallja meg mindenki, hadd hallja az egész világ!

★

– Uhlig doktor és Éva nővér vár kint, főorvos úr – jelentette Veronika Baier, mikor a főorvos belépett az irodájába.

– Jöjjenek, kérem, de ma nincs sok időm.

Belépett a belgyógyász főorvos és a szép műtősnővér. Anders főorvos helylyel kínálta őket: – Miről van szó? – érdeklődött kicsit meglepetten. – Olyan... olyan ünnepélyesen néznek ki!

– Stimmel, Anders doktor. Pont az ünnepélyes a megfelelő kifejezés. Azért vagyunk itt, hogy közöljük, tegnap eljegyeztük egymást – jelentette vidáman Uhlig doktor.

– Szívből gratulálok. – Anders doktor kezét szorított mindkettőjükkel. – Csak arra lennék kíváncsi, hogy tudták ezt tegnap nyélbe ütni. Amennyire emlékszem, mind a ketten ügyeletesek voltak.

– Az ilyesmit gyorsan el lehet intézni egy baleseti műtét és egy embólia között – nevetett Uhlig doktor. – A mi mesterségünkben gyorsnak kell lenni, különben elmulasztja az ember a legjobb alkalmakat.

– És mihez kezdünk maga nélkül, Éva nővér? Ezt mondja meg nekem!

– Már az utódot is kiszemeltük, Anders doktor – szólt közbe nevetve Uhlig doktor. – Kiváló műtősnő, aki a férje halála után megint vissza akar térni a szakmába. Személyesen ismerem, és csak ajánlhatom. Egyelőre pihenőkúrán van, aztán a tübingeni Egyetemi Klinikán akarja továbbképezni magát, hogy pótolja az elmulasztottakat. Ott volt azelőtt főnővér a műtőben.

– Szabályos összeesküvés! Szörnyű, hogy a fiatal nők egy idő után itt hagynak bennünket, de úgy látszik, ezen nem lehet változtatni. A felesé-

gem egyébként nagyon fog örülni, Éva nővér. Többször emlegette, hogy aggódik magáért.

Uhlig doktor felállt: – Gyerünk dolgozni! Ma még rengeteg dolgunk van!

Délután megjelent Katja a gyerekkocsival. A műtő előtt várt, míg Éva ki tudott szaladni egy pillanatra.

– Nem szabad hozzám nyúlni! – kiabálta már messziről. – Mindjárt vissza kell mennem, doktornő.

– Csak gyorsan gratulálni szeretnék. Majd megbeszéljük, hogy mikor ünnepeljük meg az eljegyzését. Remélem, megengedi, hogy én rendezzem meg az ünnepeket?

– Persze, doktornő, igazán nagyon kedves.

Éva még gyors pillantást vetett a babakocsira, amelyben a kis Michael Anders aludt. Szép arcán álmodozó, lágy kifejezés jelent meg.

Katja bólintott: – Egyszer majd magának is lesz egy ilyen aranyos kis fickója. Nem is tudtam, milyen szép az élet, amíg nem volt meg.

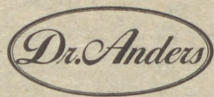
A nővér könyökével kinyitotta a tejüveg lengőajtót, hogy kezét védje, és már ment is vissza: – Sietnem kell, doktornő. A főnök türelmetlen lesz, ha nem kezdjük pontosan a következő műtétet.

Katja nevetve nézett utána, aztán visszatolta a gyerekkocsit a lifthez. Hazafelé az úton egy bölcsődalt dudorászott halkán. Valahol egy madár énekelt.

Ebben a pillanatban dr. Katja Anders a világon senkivel nem cserélhet volna.

Vége





7. füzet

### A visszanyert szépség

A történet ifjú jegyespárja eddig mindent megkapott az élettől: a szépség és a gazdagság mellé boldog szerelmet. Felhőtlen boldogságban készülődnek esküvőjükre, ám közbeszól egy tragikus baleset, s ettől minden megváltozik. Családtagok, barátok és főleg az Erdei Klinika orvosai és nővérei, élükön Anders doktorral igyekeznek segíteni. De vajon sikerül-e és hogyan?...

Az Ön élete tartalmaz, szórakoztató,  
időnként kellemes izgalmakkal teli?

Ha így van, ez a reklám nem Önnek készült.

Ha azonban jólesne egy kis kikapcsolódás,  
vidámság, színvonalas időtöltés, ne habozzon!

A **RAKÉTA REGÉNYÚJSÁG** hetente kínál  
rejtvényt, humort, nivós irodalmat, krimi, színes anyagokat,  
vagyis mindazt, ami hétköznapijait ünnepnappá teheti.

**AJÁNLJUK LAPUNKAT!**

Ui.: Ne felejtse el kedden

**RAKÉTA REGÉNYÚJSÁGOT** vásárolni!

Rakéta Könyvkiadó kft.

Felelős kiadó Veress Mariann

Fordította Borbély Mária

Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 90-2003, Pécs, 1990

Felelős vezető Dr. Farkas Gábor igazgató

Kiadványszám 30

ISBN 963 02 8527 4

ISSN 0865-9680

A mű eredeti címe: *Alexa Alexandra: Rosen für Katja*

Erich Pabel Verlag KG Pabelhaus, 7550 Rastatt

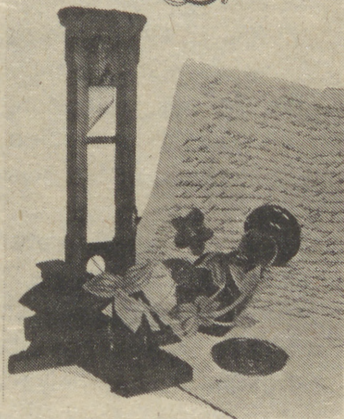
All Rights Reserved

Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/Br  
and GPA Gerd Plessl Agentur und Verlag GmbH



Orczy Emma bárónő

## A Vörös Pimpernel



1792-ben, a jakobinus diktatúra idején angol arisztokraták kis csoportja, vezérük, a „vörös Pimpernel” irányításával, kalandos körülmények között francia arisztokratákat ment át Angliába. Szerelmi cselekményszál bonyolítja a történetet: a „vörös Pimpernel” felesége St. Just húga, akihez arisztokraták vérpadra juttatásának gyanúja fűződik. Marguerite St. Just nem tud arról, hogy a férje a titokzatos „vörös Pimpernel”, egyszerre harcol a „vörös Pimpernel” leleplezéséért és férje szerelmének visszaszerzéséért.

(A Könyvből film is készült.)

A KÖNYV KAPHATÓ

A KÖNYV- ÉS HÍRLAPÁRUSOKNÁL!

## PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

ÜDÜLÉS            SPORTOLÁS            SZÓRAKOZÁS

KEDVEZZEN MAGÁNAK!

UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!

Ha a Dr. ANDERS füzetsorozat 2., 3., 4., 5. és 6. számát található szelvényeket összegyűjti és borítékban elküldi a Rakéta Könyvkiadó kft.-nek, akkor sorsoláson értékes külföldi utazásot nyerhet. (A borítékban kérjük a pályázó nevét, lakcímét, irányítószámát is elhelyezni.)

### Nyeremények:

- ciprusi üdülés 9 napra 2 személy részére  
(az utazás időpontját a nyertes választja meg)
- 1 hét síüdülés Ausztriában 2 személy részére
- szilveszter 2 személy részére, Isztambulban, 6 nap

Az összegyűjtött szelvények beküldésének közkívánatra módosított határideje:  
1990. november 20.

A sorsolás december 6-án, Mikulás napján lesz a helyet és a pontos időpontot az Esti Hírlap december 2. és 3. számában közöljük

A nyertesek az Extra Tours Utazási Iroda vendégei lesznek.

Jó utazást kíván

a **RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.**  
és az **EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA**

*Dr. Anders*  
6. füzet

Címünk: Rakéta Könyvkiadó Kft.  
Budapest, Vörösmarty tér 1.  
1051



5749-2

**EXTRA-TOURS**



ŐSZ ÉS TÉL **EXTRA-TOURS** MÓDRA

**München**

a sörfesztivál idején, októberben, 2 éjszaka félpanzióval,  
városnézéssel, busszal

**Tunézia**

tengerparti pihenés teljes ellátással, 9 nap, repülővel,  
október, november hónap és szilveszterkor

**Izraeli körutazás**

félpanzióval, 15 nap, repülővel,  
október, november hónap

**Ciprus**

tengerparti pihenés félpanzióval, 9 nap, repülővel,  
október, november hónap és szilveszterkor

**Isztambul**

6 nap félpanzióval, autóbusszal,  
október, november hónap és szilveszterkor

**Kuba**

tengerparti pihenés 14 nap, repülővel, félpanzióval,  
októberben és szilveszterkor

**Sí ajánlatunk**

4 és 7 napos szállások félpanzióval, egyénileg utazóknak, síbérlettel  
**Tirolban és Semmeringben**

**EXTRA-TOURS** Utazási Iroda

Bp. XIII., Pozsonyi út 23. Tel.: 1324-793

ÜDÜLÉS      SPORTOLÁS      SZÓRAKOZÁS  
KEDVEZZEN MAGÁNAK!  
UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!  
Pályázati felhívásunkat a 64. oldalon találja meg.